Selectie Poeme Si Povestiri

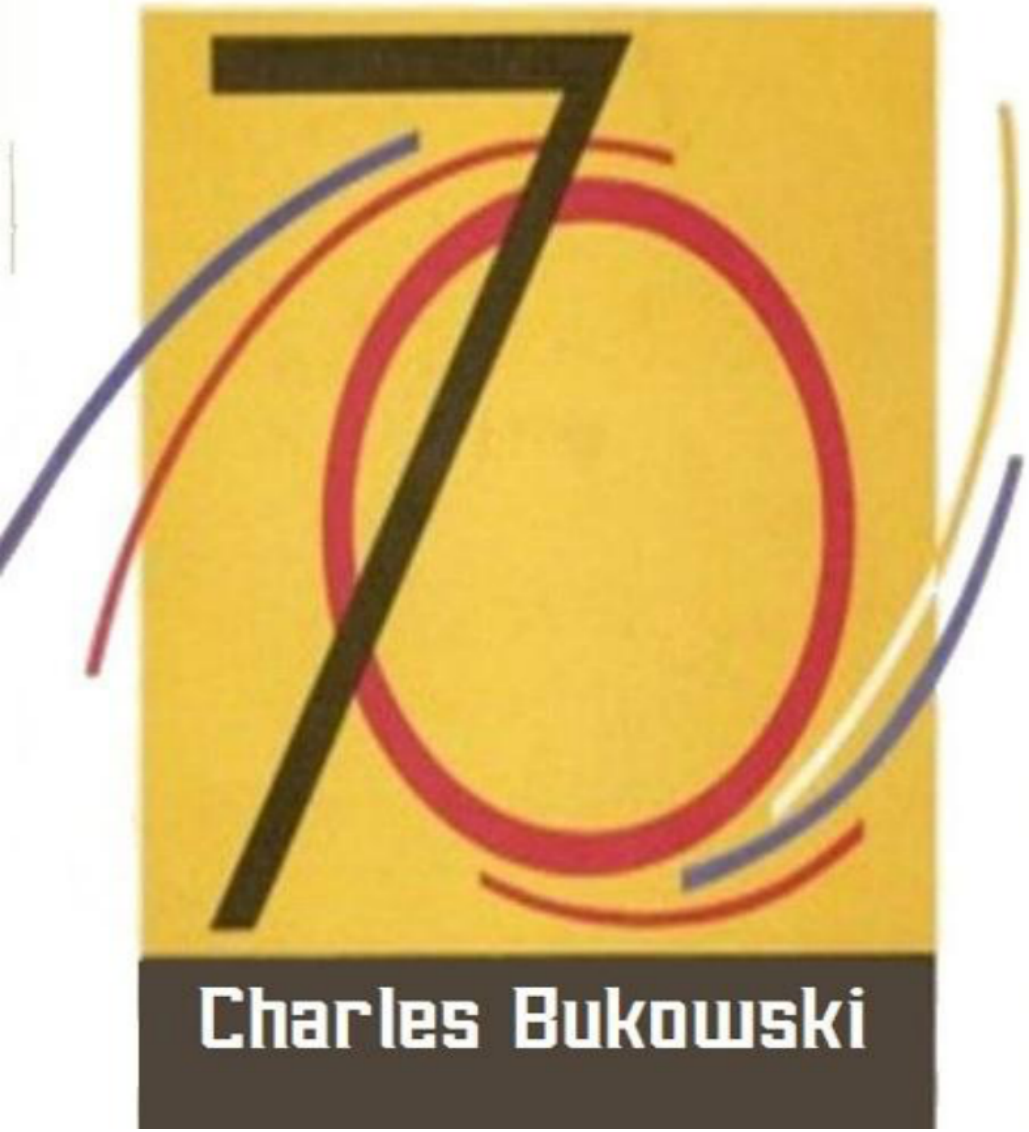

Charles Bukowski

CHARLES BUKOVSKI
SELECTIE POEME SI POVESTIRI

CUPRINS
POEME

Confesiune

Cearşafuri

Scăpat din braţele

Oamenii ca florile

Nici iadul

Desigur

Pentru Marilyn M.

Singur cu toată lumea

O treabă pentru stetoscop

Dinţi albi perfecţi

O noapte umedă

O idilă literară

Curvei care mi-a furat poemele

În capcană

Fete tăcute curate în rochiţe cadrilate

Deci vrei să fii scriitor

Cruzimea dragostei

Un zâmbet care să ne amintească

Cum să fii un scriitor măreţ

Singur cu toţi

Când mă gândesc la mine mort

Mai întâi apoi

Fereastra cu geamul mat

Căderea

Jocul fututului

Un poem aproape fabricat

PROZĂ

CEA MAI FRUMOASĂ FEMEIE DIN ORAŞ

MAŞINĂRIA DE FĂCUT SEX

TOŢI MARII SCRIITORI

11 MM CA SĂ PLĂTEŞTI CHIRIA

LA PÂRNAIE CU INAMICUL PUBLIC NR. 1

POEME

Confesiune

aşteptând moartea
ca pe un pisoi
care-o să-mi sară
pe pat.
îmi pare atât de rău
pentru nevasta-mea
o să găsească
trupul ăsta
ţeapăn
alb
o să-l scuture o dată
apoi poate
încă o dată
Hank!
Hank nimic.
nu că o să crăp
mă îngrijorează,
nevastă-mea
singură cu grămăjoara
aia
de nimic.
aş vrea să ştie că

pentru toate nopţile
în care am dormit împreună
chiar şi cele mai inutile
certuri
au fost lucruri
întotdeauna splendide
şi că cele mai grele
cuvinte
pe care m-am temut
să i le spun
pot fi acum spuse:
te
iubesc.

Cearşafuri

cearşafurile alea
mi-a spus o tipă bătrână
de la raionul de textile.
sunt pentru paturi matrimoniale.
ai pat matrimonial
sau pat de-o persoană?
cum să-ţi zic, i-am raspuns,
patul meu e unul mai deosebit,
e un fel de pat de-o-persoană-şi-jumatate.
descrie-mi-l, a spus.
poftim?
descrie-mi patul.
nu, prefer sa nu.
trebuie să ştii, a continuat
tipa aia bătrână, ca astea-s cearşafuri
pentru paturi matrimoniale,
şi dacă tu ai unul de-o persoană,
e împotriva legii.
ce? am sărit eu,
mai zi o dată.
am zis ca e împotriva legii.
adică?
adică nu poţi sa returnezi cearşafurile
după ce le-ai scos din ambalaj.
ok, dă-mi atunci două
de-o persoană.
şi exact din clipa aia
a-nceput sa ma trateze cu dispreţ.

bătrâna probabil c-a vândut cearşafuri
toată viaţa. Cred c-ar trebui sa pună
numai femei tinere
la departamentul asta. Până la urmă,
cearşafurile nu mă fac să mă gândesc la somn
deloc
ci la cu totul altceva. În special
cearşafurile proaspăt apretate. Ar trebui sa le pună pe batrâne sa vânda mâncare pentru câini. Sau unelte de grădinarit.
şi când mi le-a dat pe cele de-o persoană am ştiut că ştie că dorm singur.
ca şi ea.

Scăpat din braţele

scăpat din braţele unei iubiri
căzut în braţele alteia

m-a salvat de la răstignire
o femeie care fumeaza marijuana
compune cântece şi poveşti
şi mult mai blândă decât cealaltă,
mult mult mai blândă
şi sexul cu ea e aproape la fel de bun
ba chiar mai bun.

nu e plăcut sa fii pus pe cruce şi uitat acolo,
e mult mai plăcut sa uiţi o iubire
infirmă
aşa cum toate iubirile
până la urmă-şi
rup câte ceva

e mult mai plăcut să faci dragoste
lângă malul mării în Del Mar
în camera 42 şi-apoi sa stai în pat
sa bei vin bun să pălăvrăgeşti şi
să fii mângâiat
să fumezi iarbă
să asculţi valurile

am murit de prea multe ori
aşteptând, încrezător,
într-o cameră privind în gol, la tavanul crăpat,

aşteptând să sune telefonul,
să vină de undeva o scrisoare,
aşteptând un ciocănit în uşă, un sunet
oricât de vag,
înnebunit de-atâta aşteptare
în timp ce ea dansa cu străini în cluburi

scăpat din braţele unei iubiri
căzut în braţele alteia

nu e plăcut să mori pe cruce
e mult mai placut sa-ţi auzi numele
şoptit în întuneric

Oamenii ca florile

ce de muzici
pe străzi-
în sfârşit
oamenii-s ca florile

poliţiştii şi-au predat
insignele
soldaţii şi-au aruncat
armele
nu mai avem nevoie de puşcării
sau de ziare de ospicii
sau de lacăte pe uşi

o femeie dă buzna pe uşă
IA-MĂ! IUBEŞTE-MĂ!

e frumoasă ca o ţigară după
o masă cu friptane
o iau

dar după ce pleacă
mă simt ciudat
încui uşa
scot un pistol dintr-un sertar
are şi el
felurile lui de iubire
IUBIRE! IUBIRE! IUBIRE!
cântă mulţimile pe străzi

trag prin fereastră
cioburile-mi taie faţa şi braţele
nimeresc un băieţel de 12 an
i un bătrân cu barbă
şi-o fată superbă
ca florile de liliac

mulţimile se opresc din cântat
şi mă privesc
stau în dreptul ferestrei sparte
am faţa înecată în sânge

„asta” le urlu "a fost în apărarea
sărăciei sufletului şi-n apărarea libertăţii
de a nu iubi!"

„nu-l mai băgaţi în seamă” strigă cineva
"e nebun
a trăit prea mult timp ca un câine"

intru în bucătărie
mă aşez şi-mi torn un
pahar cu whiskey

hotărăsc că singura definiţie
a Adevărului (mereu schimbător)
e aceea că este acel lucru sau acţiune
sau credinţă pe care mulţimile o
resping

aud o bătaie în uşă
e aceeaşi femeie
e superbă e ca şi cum ai
găsi o broască verde şi grasă-n
grădină

mai am două gloanţe
şi le folosesc pe-amândouă

nimic în aer doar norii
nimic în aer doar ploaia
viaţa oricui e prea scurtă
ca să afle vreun sens şi
cărţile-s risipă

stau şi-i ascult
cum cântă
stau şi
ascult

Nici iadul

mă aştepta în Volksul ei portocaliu.
cum urcam strada cu 2 baxuri de bere
şi o pintă de scotch
a sărit din maşină
şi-a început să-mi smulgă sticlele de bere
şi să le trântească de asfalt
apoi mi-a luat pinta de scotch
şi-a spart-o şi pe aia,
strigând: ha! deci aveai de gând s-o-mbeţi
cu astea şi s-o fuţi!

am mers mai departe spre intrarea casei unde
cealaltă femeie mă aştepta la jumătatea scării,
apoi ea a urcat scările-n fugă
şi-a lovit-o pe cealaltă cu poşeta, strigând:
e bărbatul meu! e bărbatul meu!
apoi s-a urcat în Volks
şi s-a cărat.
am adus o mătură şi strângeam cioburile când
am auzit un huruit
şi iată Volksul portocaliu
îndreptându-se-n viteză spre mine
— M-am ferit lipindu-mă de zid.
am luat mătura şi-am continuat să curăţ,
şi uite-o pe ea, deodată, lângă mine;
mi-a luat mătura şi-a rupt-o-n trei,
a ridicat o sticlă nespartă
şi-a aruncat-o prin geamul uşii de la intrare.
cealaltă femeie a urlat dinăuntru:
la dracu, Bukowski, du-te cu ea!

m-am urcat în Volksul portocaliu
şi-am plecat împreună.

a ieşit din baie cu părul ei roşu ca focul şi-a spus

poliţiştii vor să merg la secţie şi să identific
un individ care-a încercat să mă violeze.
iar mi-am pierdut cheia de la maşină.
am o cheie de intrat dar nu şi pe-aia care-o
porneşte. Vor să-mi ia copilul dar n-o să-i las.
Rochelle aproape-a căzut în supradoză
şi pe urmă s-a dus la Harry şi ăla a pocnit-o.
are coastele fisurate şi una dintre ele
i-a străpuns plămânii. Acum e sub o maşinărie.
unde-i pieptenele meu?
al tău e plin de mizerii
. Nu ţi-am văzut pieptenele,
i-am spus.

Desigur

conform unor studii ştiinţifice
durează 325 de ani
până când moare şi
ultima celulă
din creier.
acu-mi dau seama că
majoritatea gagicilor
pe care le-am cunoscut
m-au minţit
în privinţa
vârstei
lor.

Pentru Marilyn M.

brusc transformat în cenuşa strălucitoare,
albie a lacrimilor de vanilie
trupul tău le lumina bărbaţilor nopţile
întunecate
şi-acum noaptea-n care eşti
e mai departe
de orice lumină şi-ntr-un fel sau altul, o să te uităm,
şi nu e cinstit
dar aici pe-aproape sunt trupuri adevărate
şi viermii tânjesc după oasele tale
iar asta li se întâmplă şi urşilor
şi elefanţilor, tiranilor şi eroilor şi
furnicilor şi broaştelor,

şi totuşi, tu ne-ai dăruit ceva,
un fel de victorie,
de-aia-ţi zic: e bine aşa, iar acum
pune capăt doliului nostru;
uităm, cum uităm o floare ofilită
şi aruncată, uităm, ne amintim,
aşteptăm.
copile, copile, copile,
ridic paharul, îl ţin ridicat
un minut întreg
şi zâmbesc.

Singur cu toată lumea

carnea înveleşte oasele
şi ei pun şi-o minte acolo
şi uneori şi-un suflet
şi femeile sparg vaze
de pereţi
şi bărbaţii beau prea mult
şi nimeni nu-şi găseşte
perechea
dar o ţin tot într-o
căutare
târându-se în paturi
afară din paturi.
carnea înveleşte oasele
şi carnea caută
ceva mai mult decât
carnea.
n-avem nicio şansă:
suntem prizonierii
aceluiaşi scenariu.
nimeni nu-şi găseşte
perechea.
gropile de gunoi pline
ospiciile pline
spitalele pline
cimitirele pline
nimic altceva
plin.

O treabă pentru stetoscop

doctorul meu a ieşit din operaţie
şi s-a întors la birou.
ne întâlnim la pisoar.
„unde-ai găsit-o, frate? e genul
la care să te tot uiţi, dar numai atât"
„e specialitatea mea: inimi de ciment
şi trupuri năucitoare. Dacă-i găseşti
vreo bătaie de inimă, să-mi spui"
„o să am grijă de ea”
„da, şi te rog să nu uiţi că etica profesională
îţi interzice anumite lucruri!"

îşi trage fermoarul şi se spală pe mâini.
„tu cum stai cu sănătatea?”
„fizic, sunt ok. Minte mea însă e bântuită,
psihic sunt terminat, răstignit pe mica mea cruce şi toate celelalte rahaturi!"

„o să am mare grijă de ea”

„da, doctore, şi să mă anunţi în legătură
cu bătaia de inimă"
pleacă.
îmi trag şi eu fermoarul.
doar că eu nu mă spăl pe mâini.

sunt cu mult deasupra chestiilor ăstora.

Dinţi albi perfecţi

până la urmă mi-am cumpărat
şi eu un televizor color
şi noaptea trecută am dat peste
filmul ăsta:

în Paris e un individ care
n-are niciun ban
dar poartă un costum de fiţe
şi-un nod perfect la cravată
nu e nici îngrijorat nici beat
în schimb
tipul stă toată ziua într-o cafenea
şi toate femeile frumoase sunt
îndrăgostite de el şi

cumva reuşeşte să-şi plătească
la timp chiria şi
tot urcă şi coboară nişte scări
şi cămăşile strălucesc pe el şi
le spune fetelor
că ele nu ştiu să scrie poezie
că el ştie dar
nu simte
deocamdată
nevoia
pentru că el acum caută
de fapt Adevărul.
tunsoarea lui e şi ea perfectă
nu e niciodată mahmur
n-are niciun tic
nu i se zbate nicio pleoapă
iar dinţii
veşnic albi perfecţi.

ştiam ce urmează:
tipul avea să rămână cu poezia
femeia şi
Adevărul.
aşa că am închis televizorul
gândindu-mă, aşa-ţi trebuie
, în pizda mă-tii, cretinule,
le meriţi pe toate
trei.

O noapte umedă

zdreanţa.
zăcea acolo, strălucind.
nu mai puteam face cu ea nimic.
ploua.
s-a ridicat şi-a plecat.
ei, draci, m-am gândit, i-aceeaşi poveste.
mi-am pus ceva de băut, am deschis radioul,
am stins o parte din lumini
şi mi-am aprins o ţigară nemţească,
neagră şi amară.
am auzit un ciocănit
şi-am deschis uşa.
un pitic stătea în ploaie:

ai văzut cumva un porumbel pe veranda ta?
i-am spus că n-am văzut un porumbel pe veranda mea
şi el mi-a spus că dacă văd un porumbel pe veranda
mea
să-l anunţ.
am închis uşa
m-am aşezat şi-o
pisică neagră a făcut un salt
prin fereastră, mi-a sărit în poală
şi-a început să toarcă, era un animal frumos,
am dus-o în bucătărie şi-am mâncat împreună
o felie de şuncă.
am stins toate luminile,
m-am băgat în pat şi pisica s-a băgat lângă mine
şi torcea, mi-am spus, cineva, totuşi, mă place,
pe urmă pisica s-a pişat pe mine,
pe cearşafuri, hei, i-am spus, ce dracu-i cu tine?
am luat-o şi-am aruncat-o afară
în ploaie,
mă gândeam, e ciudat,
pisica aia pişându-se pe mine
şi pişatul ei la fel de rece ca ploaia.
apoi am sunat-o pe ea,
hei, i-am spus, ce dracu-i cu tine,
ai înnebunit sau ce?
am închis, am dat jos cearşafurile
şi m-am întins în pat, ascultând ploaia.
uneori un bărbat nu se descurcă
şi-atunci e cel mai bine să stea întins, nemişcat,
şi să-ncerce să nu se gândească la
nimic.

pisica aia avea o zgardă,
aparţinea cuiva.
cât despre femeie
nu ştiu.

O idilă literară

ne-am gasit unul pe altul prin reviste
sau altundeva, oricum, ceva legat de poezie,
am inceput sa ne scriem şi mi-a trimis nişte poeme
foarte sexy, cu fantasme de viol şi futaiuri sălbatice
care, combinate cu un fel de intelectualism minor,

m-au zăpacit şi m-am urcat în maşină şi-am luat-o spre
nord,
peste munţi şi văi şi autostrăzi,
insomniac, mereu mahmur, abia ieşit dintr-un divorţ,
şomer, îmbătrânind, obosit, dorindu-mi, de fapt,
sa dorm vreo cinci, zece ani, până la urmă am ajuns la
un motel,
într-un oraşel fierbinte, la marginea unui drum prafuit,
am tras acolo, mi-am aprins o ţigara, gândindu-mă
la cât de dement sunt, după o ora am ieşit
la-ntâlnire; era a dracului de batrână,
aproape cât mine de batrina, deloc sexy
şi mi-a oferit un măr crud, îngheţat,
pe care l-am mestecat cu cei câţiva dinţi ai mei;
era pe moarte, avea nu ştiu ce boala rară,
un fel de astmă, şi mi-a zis, vreau să-ţi spun un secret,
ştiu: eşti virgină, la cei 35 de ani ai tăi.
apoi a scos un carneţel, cu vreo zece poeme,
toată opera ei, şi-am încercat sa fiu blând
dar chiar erau nişte poezii proaste.
am scos-o în oraş, la un meci de box,
şi tot fumul ăla o făcea sa tuşească întruna,
se uita speriată la lumea din jur
şi la boxeri, şi-şi tot frângea mâinile,
am mai intâlnit-o de vreo trei ori,
am ajutat-o un pic la poeme şi
mi-a bagat limba în gură, pâna-n gât,
dar când am plecat
era la fel de virgină
şi-o poetă la fel de proastă.
cred ca dacă o femeie nu şi-a desfăcut picioarele
niciodata în 35 de ani,
e prea târziu şi pentru
dragoste şi
pentru poezie.

Curvei care mi-a furat poemele

unii spun c-ar trebui să ne ţinem departe
resentimentele de poezie,
să ne ţinem abstracţi, şi au într-un fel dreptate,
dar, hiiisuse! doişpe
poezii pierdute şi nu păstrez copii şi ai şi picturile
mele

cele mai bune; e sufocant:
vrei să mă distrugi cum vor toţi?
de ce nu mi-ai luat banii? de obicei asta fac curvele,
îmi curăţă buzunarele
când sunt prăbuşit.
data viitoare ia-mi mâna stângă sau una de 50$
dar nu poemele mele:
n-oi fi eu Shakespeare
dar uneori pur şi simplu
nu-mi mai ies altele, abstracte sau nu;
o să fie mereu bani şi curve şi beţivi,
până-n ultima clipă,
pân-o să cadă şi ultima bombă,
dar, cum zice Dumnezeu,
stând picior peste picior,
observ că am făcut mulţi poeţi
dar prea puţină
poezie.

În capcană

nu dezveli dragostea mea
, ai putea afla un manechin;
nu dezveli manechinul,
ai putea afla dragostea mea.

Fete tăcute curate în rochiţe cadrilate

am avut parte numai de curve, foste prostituate,
nebune. Văd peste tot bărbaţi cu femei tăcute,
blânde — îi văd în supermarketuri,
îi văd plimbându-se pe străzi,
îi văd în casele lor: liniştiţi, trăind cumsecade.
ştiu că pacea lor e doar parţială, dar e pace,
multe ore şi zile de pace.
am avut parte numai de drogate, alcoolice,
curve, prostituate, nebune.
când pleacă una
vine alta
mai rea decât cealaltă.
văd atâţia bărbaţi cu fete curate
în rochiţe cadrilate
cu chipuri normale, fără privirea
aia de şacal.

„să n-aduceţi vreo curvă pe-aici” le spun puţinilor mei prieteni,
„sigur m-aş îndrăgosti de ea”.

„n-ai fi în stare să iubeşti o femeie bună, Bukowski.”

am nevoie de o femeie bună. Am nevoie
de o femeie bună mai mult decât am nevoie
de maşina asta de scris, mai mult decât de
automobilul meu, mai mult decât am nevoie de
Mozart, am nevoie de o femeie bună încât
aproape că o simt în aer, în vârfurile
degetelor. Văd trotuare construite special
pentru paşii ei,
văd perne pentru capul ei,
simt în mine hohotele de râs pe
care ni le vom dărui unul altuia,
o văd mângâind o pisică,
o văd cum doarme,
îi văd papucii de casă pe hol.

ştiu că ea există
dar unde se-ascunde pe pământul ăsta
în timp ce curvele continuă să mă găsească?

Deci vrei să fii scriitor

deci vrei să fii scriitor.
dacă nu vine arzător din tine
atunci, orice ar fi,
nu o face.

dacă nu vine pur şi simplu din
inima şi din mintea şi din gura
şi din interiorul tău,
nu o face.

dacă trebuie să stai ore întregi
holbându-te la ecranul calculatorului
sau cocoşat peste
maşina de scris
căutând cuvintele potrivite,
atunci n-o face.

dacă o faci pentru bani sau

faimă,
n-o face.

dacă o faci pentru că vrei
femei în pat,
n-o face.

dacă trebuie să pierzi ore
rescriind şi rescriind la ea,
atunci n-o face.

dacă-i greu numai să te gândeşti la ea,
n-o face.

dacă încerci să scrii precum altcineva,
n-o face.

dacă trebuie să aştepţi să iasă din tine,
atunci aşteaptă răbdător.

dacă nu iese din tine,
atunci fă altceva.

dacă întâi trebuie s-o citeşti neveste-tii
sau prietenei tale sau prietenului tău
sau părinţilor tăi sau oricui altcuiva,
nu eşti pregătit.

nu fi ca mulţi alţi scriitori,
nu fi ca multe alte mii de
oameni ce se autointitulează scriitori,
nu fi mohorât şi plictisitor şi
pretenţios, nu fi consumat de dragoste de sine.

bibliotecile lumii
s-au săturat
de cei ca tine.

dacă nu vine din
sufletul tău precum o rachetă,
dacă n-ai înnebuni sau
te-ai sinucide sau ai ucide
dacă n-ai scrie,
n-o face.

dacă soarele din tine
nu-ţi arde interiorul,
n-o face.

când a venit cu adevărat timpul,
şi dacă ai fost ales,
se va întâmpla de la
sine şi se va întâmpla
până când mori sau moare-n tine.
nu există nicio altă cale.
şi n-a existat niciodată o altă cale.

Cruzimea dragostei

fată mică şi întunecată cu ochi blânzi
când va veni vremea să foloseşti cuţitul
nu voi tresări
şi nu te voi învinui
în timp ce merg de-a lungul malului singur
în timp ce palmierii se unduiesc
palmierii grei şi urâţi
în timp ce viaţa nu soseşte
şi moartea nu pleacă
nu te voi învinui
în schimb
îmi voi aminti săruturile
buzele noastre zgâriate din iubire
cum mi-ai dăruit tot ce aveai
cum ţi-am dăruit ce a mai rămas din mine
şi îmi voi aminti camera ta mică
senzaţia de tine
lumina din fereastră
discurile tale
cărţile tale
cafeaua noastră de dimineaţă prânzurile nopţile
corpurile răsturnate împreună
dormind
curenţii minusculi mişcându-se viu şi etern
piciorul tău piciorul meu
braţul tău braţul meu
zâmbetul şi căldura ta
care ma făceau să râd
din nou.

fată mică şi întunecată cu ochi blânzi
nu ai niciun
cuţit. Cuţitul e al meu şi nu-l voi folosi
încă.

Un zâmbet care să ne amintească

aveam peştişori aurii şi ei se roteau în bolul de pe masă
din apropierea draperiilor grele care acoperau fereastra mama mea, mereu zâmbind, dorind ca noi toţi
să fim fericiţi, mi-a spus: fii fericit, Henry!
şi avea dreptate. Este mai bine să fii fericit dacă
poţi.
dar tata continua să o bată pe ea să mă bată pe mine de câteva ori pe săptămână
în timp ce urla din rama lui de 6 pe 2 cm
pentru că nu putea înţelege
ce îl ataca din interior.

mama mea, biet peşte,
dorind să fie fericită, bătută de 2 sau 3 ori pe săptămână spunându-mi să fiu fericit. Henry, zâmbeşte!
de ce nu zâmbeşti niciodată?

apoi ea a zâmbit ca să-mi arate cum
şi acela a fost cel mai trist zâmbet pe care l-am văzut vreodată

într-o zi peştii au murit, toţi 5,
au plutit, pe o parte, aveau ochii încă deschişi.
când tata a ajuns acasă, i-a aruncat pisicii
acolo, pe podea, şi noi am privit cum mama
zâmbea.

Cum să fii un scriitor măreţ

Trebuie să fuţi multe multe femei
femei frumoase
şi să scrii câteva poezii decente.

Nu-ţi face probleme legate de vârstă
şi noile talente

Bea doar mai multă bere,

mai multă şi mai multă bere

Şi du-te la curse măcar o dată pe săptămână

Şi câştigă
dacă se poate
Să înveţi să câştigi e greu-
Orice tembel poate să piardă frumos.
Şi nu-ţi uita Brahms-ul
şi Bach-ul şi berea.

Dormi până la prânz.

Evită cărţile de credit
sau plăţile
la timp.

Aminteşte-ţi că nu există
nicio pizdă pe lumea asta care să valoreze mai mult
de 50 de dolari (în 1977).

Şi dacă eşti în stare să iubeşti
iubeşte-te pe tine mai întâi
dar fi mereu pregătit
să pierzi tot
chiar dacă motivele pentru a pierde tot
sunt întemeiate sau nu-

Puţin gust de moarte nu strică
încă de la început.

Nu intra în biserici, baruri sau muzee,
şi asemenea păianjenului,
ai răbdare-
Timpul este crucea tuturor
plus
exilul
înfrângerea
trădarea

Tot gunoiul.

Ţine-te de bere.

Berea este sânge continuu.

Fă-ţi rost de o maşină mare de scris
şi în timp ce paşii trec în sus şi în jos
prin faţa ferestrei tale

Dă-i bătaie, bate-o bine

fă-o ca o luptă la categoria grea

fă-o ca taurul când atacă la început

şi aminteşte-ţi câinii bătrâni
care au luptat aşa de bine:
Hemingway, Celine, Dostoievsky, Hamsun.
Dacă ai impresia că ei nu au înnebunit
în nişte camere minuscule
ca şi tine acum

fără femei
fără mâncare
fără speranţă

Atunci nu eşti încă pregătit.

Mai bea nişte bere.
mai este timp.
Şi dacă nu mai este este şi asta
în regulă.

Singur cu toţi

Carnea acoperă osul
Şi-ţi pun o minte acolo
Şi uneori un suflet
Şi femeile
Sparg vazele de pereţi
Şi bărbaţii beau
Prea mult
Şi nimeni nu-şi găseşte
Perechea
Dar continuă să caute
Târându-se prin paturi
Carnea acoperă osul

Şi carnea caută mai mult
Decât carnea

Nu există noroc:
Suntem cu toţii
În capcana aceluiaşi
Destin

Gropile cu gunoaie se umplu
Curţile cu maşini stricate se umplu
Casele de nebuni se umplu
Spitalele se umplu
Cimitirele se umplu

Nimic altceva
Nu se umple.

Când mă gândesc la mine mort

mă gândesc la automobile parcate
în parcare

când mă gândesc la mine mort
mă gândesc la tigăi încinse

când mă gândesc la mine mort
mă gândesc la cineva făcând dragoste cu tine
când nu sunt prin zonă

când mă gândesc la mine mort
am probleme cu respiraţia

când mă gândesc la mine mort
mă gândesc la toţi oamenii aşteptând să moară

când mă gândesc la mine mort
cred că nu voi mai fi în stare să beau apă de acum încolo

când mă gândesc la mine mort
aerul se albeşte
gândacii din bucătărie tremură

şi cineva va trebui să-mi arunce
şi chiloţii curaţi şi

pe cei murdari.

Mai întâi apoi

E la fel ca înainte
sau ca data trecută
sau ca data dinaintea datei trecute
o pulă
o pizdă
probleme

Doar că de fiecare
dată când îţi spui
acum am învăţat lecţia:
o las să facă aia
şi eu fac asta,
ajung să nu mai vreau serviciul complet
doar puţin comfort
şi puţin sex
şi doar puţină dragoste.

Acum aştept din nou
şi anii se subţiază din ce în ce mai mult.
Am un radio şi pereţii bucătăriei
sunt galbeni.
Tot arunc la sticle
şi pândesc paşii pe culoar.

Sper ca moartea să conţină
mai puţin decât atât.

Paturi, toalete, tu şi cu mine

Imaginează-ţi paturile folosite
şi refolosite, te fuţi în ele
mori în ele

în această ţară

unii dintre noi fut mai mult
decât murim noi
dar cei mai mulţi murim
mai bine decât ne futem,
şi murim

bucată cu bucată
la rândul nostru-
în parcuri, mâncând îngheţată, sau
în igloouri sau
în demenţă,
sau pe saltele de paie
sau după ce ne părăsesc
iubitele
sau
sau.
: paturi paturi paturi:
toalete toalete toalete

sistemul uman de canalizare
este cea mai mare invenţie de pe lumea asta.

Şi tu m-ai inventat
şi eu te-am inventat
şi de aia nu ne mai înţelegem
în patul ăsta.
Erai cea mai mare
invenţie din lume
până când ai tras apa după mine.

Acum e rândul tău
să aştepţi atingerea mânerului
cineva o să ţi-o facă şi ţie
curva dracului,
şi dacă nu se va găsi nimeni
o să ţi-o faci singură-amestecată
cu propriile tale despărţiri
verzi albe albastre
sau de culoarea levănţicii.

Fereastra cu geamul mat

câinii şi îngerii nu sunt
foarte diferiţi.
vin adesea în locul ăsta
să mănânc
la aproximativ 2:30 după-amiaza
pentru că toţi oamenii care mănâncă aici
sunt deosebit de putrezi,
pur şi simplu bucuroşi că sunt vii

şi mănâncă fasole fiartă
lângă o fereastră cu geamul mat
care nu lasă căldura,
maşinile şi străzile să intre aici.

ni se permite oricâtă cafea cât putem bea
gratis
şi stăm şi bem aici tăcuţi
cafeaua neagră şi tare.

e bine să stai undeva
într-o lume la 2:30 după-amiaza
fără să ţi se smulgă carnea de pe oase,
chiar dacă eşti putred, ştim asta.

nu ne supără nimeni,
nu supărăm pe nimeni.

îngerii şi câinii nu sunt foarte diferiţi
la 2:30 după-amiaza.

am masa mea favorită
şi după ce am terminat
stivuiesc farfurii, farfurioare,
ceaşca, tacâmurile
ordonat-ofranda mea către noroc-
şi soarele acela
lucrând eficient
sus şi jos
înăuntrul întunericului,
aici.

Căderea

prea mult
prea puţin

prea gras
prea slab
sau nimeni.

râs sau
lacrimi

duşmani
iubiţi

străini cu feţe ca
unghiile de la
degetele mari

armate alergând prin
râuri de sânge
fluturând sticle de vin
înjunghiind cu baionetele şi violând
virgine

sau un tip în vârstă într-o cameră ieftină
cu o poză a lui M. Monroe

în această lume există singurătate atât de multă
încât o poţi vedea în mişcarea lentă a limbilor
unui ceas.

oameni atât de obosiţi
mutilaţi
fie de dragoste fie de lipsa ei.

oamenii nu sunt buni
unii cu alţii

bogaţii nu sunt buni cu bogaţii
săracii nu sunt buni cu săracii

ne este frică

sistemul nostru de învăţământ
ne spune la toţi că putem fi
cu toţii învingători de super-căcat.

nu ne-a spus despre şanţuri
şi sinucideri.

sau teroarea unui om
îndurerat, undeva,
singur

neatins de nimeni

căruia nimeni nu-i adresează
niciun cuvânt

oamenii nu sunt buni unii cu alţii.
oamenii nu sunt buni unii cu alţii.
oamenii nu sunt buni unii cu alţii.

cred că nu vor fi niciodată.
nu le cer să fie.

dar uneori mă gândesc la asta.

mărgelele se vor clătina
norii se vor înnora
iar criminalul va decapita copilul
ca şi cum ar muşca dintr-o îngheţată pe băţ.

prea mult
prea puţin

prea gras prea slab
sau nimeni.

mai mulţi cei care mă urăsc
decât cei care mă iubesc

oamenii nu sunt buni unii cu alţii
poate dacă ar fi
morţile noastre nu ar mai fi aşa de triste.
între timp mă uit la fetele tinere
lujere
flori de posibilităţi.

trebuie să existe o cale.

în mod sigur trebuie să existe o cale la care nu ne-am gândit încă.

cine mi-a pus creierul ăsta înăuntru?

urlă
cere
spune că există o şansă

nu va spune

„nu”.

Jocul fututului

unul dintre lucrurile
cele mai groaznice
să fii în pat
cu o femeie pe care
nu mai ai chef s-o fuţi.

îmbătrânesc, nu mai arată
bine-au tendinţa să sforăie, să spună
prostii.

deci, în pat, te răsuceşti,
piciorul tău
îl atinge pe al ei-,
dumnezeule, groaznic! -
şi noaptea este acolo afară
în spatele perdelelor
pecetluindu-vă împreună
în
mormânt.

şi dimineaţa te duci la baie,
treci prin hol, spui lucruri
ciudate; ochiurile sfârâie, motoarele
pornesc.

dar faţă în faţă
ai 2 străini
care-şi îndeasă pâine prăjită în gură
opărindu-şi capetele şi maţele dureroase cu
cafea.

În 10 milioane de locuri din America
— E la fel
vieţi insipide
proptite
unele în celelalte şi nu ai
unde să pleci.

te urci în maşină şi mergi la servici
acolo găseşti mai mulţi străini, cea mai mare parte

neveste şi soţii altcuiva,
şi dincolo de ghilotina muncii, flirtează, glumesc, se ciupesc,
uneori reuşesc să-şi aranjeze câte un futut rapid pe undeva-
acasă nu mai pot s-o facă-
şi apoi conduc înapoi acasă
aşteptând Crăciunul sau Ziua Muncii sau
duminica sau
ceva.

Un poem aproape fabricat

te văd bând din fântână cu minuscule
albastre mâini, nu… mâinile tale nu sunt minuscule
sunt mici, şi fântâna e în Franţa
de unde mi-ai trimis acea ultimă scrisoare şi
ţi-am răspuns şi nu am mai auzit apoi niciodată de tine
obişnuiai să scrii poeme nebuneşti despre
ÎNGERI ŞI DUMNEZEU, toate cu majuscule şi
cunoşteai artişti faimoşi, majoritatea
îţi erau iubiţi,
îţi scriam înapoi: „e in regulă, haide, intră în vieţile lor,
nu sunt gelos pentru că nu ne-am întâlnit niciodată.”
ne-am apropiat odată în New Orleans, eram la distanţă de un bloc,
dar nu întalnit, niciodată atins.
aşa că ai fost cu renumiţi şi ai scris despre renumiţi
şi bineînţeles, ceea ce ai aflat
a fost că renumiţii sunt preocupaţi de faimă- nu de frumoasa tânără din patul lor
care apoi se trezeşte dimineaţa să scrie cu majuscule poeme despre
ÎNGERI ŞI DUMNEZEU. Ştim că Dumnezeu e mort, ei ne-au spus-o
dar ascultându-te nu am fost sigur. Poate
din cauza majusculelor. Erai una dintre cele mai
bune poete şi le-am spus editorilor
„pe ea. Publicaţi-o pe ea, e nebună dar e magică. Nu e nicio minciună în focul ei.”
te-am iubit cum iubeşte un om o femeie pe care nu a atins-o, căreia doar îi scrie, cu care păstrează fotografii mici. Te-aş fi iubit mai mult daca aş fi stat într-o cameră mică rulând o ţigară şi ascultându-te urinând în baie
dar asta nu s-a întâmplat. Scrisorile tale au devenit mai triste
te-au trădat iubiţii. „copilă, îţi răspundeam, toţi
iubiţii trădează.” nu a ajutat.
ai spus că ai o bancă pe care plângi şi
era pe un pod şi podul era deasupra unui râu şi ai stat acolo

pe banca aceea în fiecare noapte plângând pentru iubiţii care te-au
rănit şi uitat. Ţi-am răspuns dar nu ai auzit.
un prieten mi-a spus despre suicidul tău
3 sau 4 luni după ce se întâmplase.
dacă te-aş fi întâlnit
probabil aş fi fost nedrept cu tine sau tu cu mine.
mai bine asa.

PROZĂ

CEA MAI FRUMOASĂ FEMEIE DIN ORAŞ

Cass era cea mai mică şi cea mai frumoasă dintre 5 surori. Cass era cea mai frumoasă fată din oraş. Indiancă, cu un corp suplu şi ciudat, ca de şarpe, fierbinte şi cu ochi pe potrivă. Cass era lavă topită. Un duh înghesuit într-o formă prea mică. Părul ei lung, negru şi mătăsos se unduia şi se mişca în ritmul corpului. Era sau foarte veselă sau foarte tristă. Pentru Cass, nu exista o stare de mijloc. Unii spuneau că e nebună. Doar proştii spuneau aşa. Proştii n-aveau cum s-o înţeleagă pe Cass. Pentru bărbaţi, ea era pur şi simplu o maşină de făcut sex şi nu le păsa dacă era sau nu nebună. Iar Cass dansa şi flirta, se săruta cu bărbaţii, dar, întotdeauna, cu una sau două excepţii, când venea vorba să o facă, nu ştiu cum reuşea, dar se furişa şi scăpa de ei.

Surorile ei o acuzau că îşi iroseşte frumuseţea, că nu-şi foloseşte destul mintea, dar Cass avea şi minte şi suflet; picta, dansa, cânta, modela chestii din lut, iar atunci când cineva îţi rănea inima sau trupul, Cass suferea sincer alături de tine. Mintea ei era pur şi simplu altfel; mintea ei pur şi simplu nu era practică. Surorile ei erau geloase fiindcă vrăjea bărbaţii şi se enervau când îşi dădeau seama că nu profita la maximum de ei. Avea obiceiul de a se purta drăguţ cu cei urâţi; aşa-zişii bărbaţi frumoşi o indignau — „Nu-s buni de nimic“, spunea, „nişte blegi. Se bazează doar pe urechiuşele lor micuţe şi pe nările lor perfecte. Numai aparenţă şi nimic pe dinăuntru.“ Temperamentul ei friza nebunia; din cauza felului ei de a fi, unii o luau drept nebună.

Tatăl ei murise din pricina băuturii, iar mama ei fugise de acasă şi îşi abandonase fiicele. Fetele s-au dus la o rudă care le-a dat la mănăstire. A fost un loc neprimitor, mai ales pentru Cass. Se bătea cu toate fetele de acolo, care n-o înghiţeau deloc. Avea semne de lamă de cuţit pe tot braţul stâng de când se apărase în două încăierări. Mai avea şi o cicatrice permanentă pe obrazul stâng, care însă, în loc să-i ştirbească frumuseţea, i-o punea şi mai mult în valoare.

Am întâlnit-o în West End Bar, la câteva seri după ce ieşise de la mănăstire. Fiind cea mai mică dintre surori, îi dăduseră drumul

ultima. A intrat şi s-a aşezat pur şi simplu lângă mine. Eram probabil cel mai urât bărbat din oraş şi poate că ăsta a fost motivul.

— Ceva de băut? am întrebat-o.

— Sigur, de ce nu?

Nu cred că a fost ceva neobişnuit în conversaţia noastră din seara aia, a urmat pur şi simplu direcţia pe care i-a dat-o Cass. Mă alesese pe mine şi asta era. Nicio constrângere. Primul pahar i-a plăcut şi a repetat comanda de multe ori. Nu părea să aibă vârsta admisă, dar ar fi servit-o oricum. Poate că avea un buletin fals, habar n-am. Oricum, de fiecare dată când se întorcea de la toaletă şi se aşeza lângă mine, simţeam un fel de mândrie. Nu era numai cea mai frumoasă femeie din oraş, ci şi una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată. Am prins-o de mijloc şi am sărutat-o.

— Crezi că sunt drăguţă? m-a întrebat.

— Da, sigur, dar mai e şi altceva… e mai mult decât cum arăţi.

— Oamenii mă acuză mereu că sunt drăguţă. Chiar crezi că sunt drăguţă?

— Nu drăguţă e cuvântul, drăguţă e puţin spus.

Şi-a vârât mâna în poşetă. Credeam că îşi caută batista. A scos un ac lung de pălărie.

Înainte să o pot opri, şi a înfipt acul ăla lung în nas, printr-o parte, chiar deasupra nărilor. M-am simţit dezgustat şi înspăimântat.

S-a uitat la mine şi a râs.

— Ce zici acum, mai sunt drăguţă? Zi, omule!

Am tras acul afară şi am încercat să opresc sângerarea cu batista. Câţiva oameni, inclusiv barmanul, văzuseră scena. Barmanul a venit la noi:

— Uite care-i treaba, i-a zis lui Cass, să mai faci asta o dată şi te dau afară. N-avem nevoie de scenele tale aici.

— Du-te naibii! i-a întors-o ea.

— Fă bine şi ţine-o trează, m-a prevenit barmanul.

— N-o să păţească nimic, i-am răspuns.

— E nasul meu, a zis Cass, fac ce vreau cu el.

— Nu, am spus, mă doare când faci chestia asta.

— Vrei să zici că te doare când îmi bag un ac în nas?

— Da, mă doare. Serios.

— Bine, n-o să mai fac. Hai, fii vesel.

M-a sărutat, aproape strâmbându-se cu batista la nas. Când barul s-a închis, ne-am dus la mine acasă. Aveam nişte bere şi am stat de vorbă. Atunci mi s-a părut o persoană plină de bunătate şi înţelegere. Se oferea gratis fără să ştie. În acelaşi timp se pierdea în deliruri şi incoerenţe. Schizo. O schizo frumoasă şi spirituală. Probabil că vreun bărbat, cineva, o va distruge definitiv. Am sperat că n-o să fiu eu acela.

Ne-am vârât în pat şi, după ce am stins lumina, Cass m-a întrebat:

— Când vrei, acum sau dimineaţă?

— Dimineaţă, i-am răspuns şi m-am întors cu spatele.

M-am trezit de dimineaţă, am făcut două cafele şi i-am adus una la pat.

Cass a râs.

— Eşti primul bărbat care s-a întors cu spatele la mine noaptea.

— Nu-i nimic, am spus, nici nu trebuie s-o facem.

— Acum vreau eu. Stai să mă înviorez puţin.

S-a dus la baie şi a ieşit repede, arătând într-adevăr minunat, cu părul ei lung şi negru strălucind, cu ochii şi buzele strălucind, strălucind toată. Şi-a scos încet trupul la iveală, ca pe un lucru de preţ. S-a întins sub cearşaf.

— Vino-ncoace, iubăreţule.

M-am strecurat lângă ea.

Săruta pierdută, dar fără să se grăbească. Mi-am trecut mâinile peste corpul ei şi prin părul ei. M-am urcat pe ea. Era fierbinte şi strâmtă. Am început să mă mişc încet, voiam să dureze mai mult. Mă privea drept în ochi..

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— La ce dracu' mai contează? mi-a răspuns ea.

Am râs şi am continuat. După aceea s-a îmbrăcat şi am dus-o cu maşina înapoi la bar, dar nu-mi ieşea din minte. Nu munceam nicăieri şi am dormit până la 2 după-amiaza, apoi m-am trezit şi am citit ziarul. Eram în cadă când a intrat cu o frunză mare — o frunză de brusture.

— Ştiam că o să te găsesc în cadă, mi-a zis, aşa că ţi-am adus ceva ca să ţi-o acoperi, sălbaticule.

A aruncat frunza peste mine în cadă.

— De unde ştiai că o să fiu în baie?

— Ştiam, pur şi simplu.

Aproape de fiecare dată când venea, Cass mă găsea în cadă. Nu venea la aceeaşi oră şi lipsea rareori, şi întotdeauna venea cu o frunză de brusture. După care făceam dragoste.

O dată sau de două ori m-a sunat noaptea şi a trebuit să o scot de la arest fiindcă se îmbătase şi se luase la bătaie.

— Rahaţii ăştia cu ochi, spunea, au impresia că dacă îţi cumpără câteva pahare, asta le dă dreptul să ajungă şi în chiloţii tăi.

— Odată ce accepţi un pahar, îţi creezi singură probleme.

— Credeam că eu îi interesez, nu corpul meu.

— Pe mine mă interesezi şi tu şi corpul tău. Deşi mă îndoiesc că bărbaţii văd dincolo de corpul tău.

Am lipsit din oraş 6 luni, am frecat menta, m-am întors. N-o uitasem nicio clipă pe Cass, dar am avut un fel de ceartă şi am simţit că oricum

trebuia să mă car. Când m-am întors, mi-am închipuit că plecase şi ea, dar stăteam cam de 30 de

minute în West End Bar când a intrat şi s-a aşezat lângă mine.

— Aşa deci, javră, văd că ai venit înapoi.

I-am comandat ceva de băut. Apoi m-am uitat la ea. Purta o rochie pe gât. N-o mai văzusem niciodată într-o rochie din aia. Iar sub fiecare ochi erau implântate 2 ace cu gămălie de sticlă. Nu vedeai decât gămăliile de sticlă, dar acele erau înfipte adânc în faţa ei.

— Dracu' să te ia, iar încerci să-ţi distrugi frumuseţea, nu?

— Aşa se poartă, prostule.

— Eşti nebună.

— Mi-ai lipsit, mi-a zis.

— Ai pe altcineva?

— Nu, n-am pe nimeni. În afară de tine. Da' o fac pe bani. Costă zece dolari. Da' pentru tine e gratis.

— Scoate-ţi acele alea.

— Nu, aşa se poartă.

— Mă întristează foarte tare.

— Pe bune?

— Sigur că pe bune.

Cass şi-a scos încet acele şi le-a băgat în poştetă.

— De ce îţi mutilezi frumuseţea? am întrebat. De ce nu te împaci pur şi simplu cu ideea?

— Pentru că oamenii îşi imaginează că e tot ce am. Frumuseţea nu e nimic, frumuseţea se duce. Nici nu ştii ce noroc ai că eşti urât, pentru că dacă oamenii te plac, atunci ştii că te plac din alt motiv.

— Bine, am zis, ce noroc am.

— Nu vreau să spun că eşti urât. Oamenii doar au impresia că eşti urât. De fapt, ai o faţă fascinantă.

— Mulţam.

Am mai luat ceva de băut.

— Şi ce faci? m-a întrebat.

— Nimic. Nu mă pot lipi de nimic. Nu-mi place nimic.

— Nici mie. Dacă ai fi femeie, ai putea să te prostituezi.

— Nu cred că aş vrea să am relaţii intime cu atâţia străini. E obositor.

— Aşa e, e obositor, totul e obositor.

Am plecat împreună. Oamenii încă se uitau la Cass pe stradă. Era încă o femeie frumoasă, poate mai frumoasă ca niciodată.

Ne-am dus la mine şi am deschis o sticlă de vin şi am stat de vorbă, între noi, discuţia decurgea întotdeauna uşor. O vreme vorbea ea şi eu ascultam, apoi vorbeam eu. Conversaţia noastră aluneca pur şi simplu, fără să se poticnească. Aveam impresia că descopeream secrete împreună. Când descopeream vreunul grozav, Cass râdea în felul acela

în care numai ea putea să o facă. O bucurie învăpăiată. În timp ce vorbeam, ne sărutam şi ne apropiam tot mai mult unul de altul. Ne-am înfierbântat şi am hotărât să mergem în pat. Acela a fost momentul în care Cass şi-a scos rochia şi am văzut-o — cicatricea urâtă de pe gât. Era mare şi groasă.

— Ce dracu', femeie, am zis din pat, ce-ai făcut?

— Am încercat cu o sticlă spartă intr-o noapte. Nu-ţi mai place de mine? Acum mai sunt frumoasă?

Am trântit-o pe pat şi am sărutat-o. M-a împins râzând:

— Unii îmi plătescăia zece dolari, da' după ce mă dezbrac nu mai vor. Şi eu rămân cu banii. E foarte distractiv.

— Da, am zis, nu mai pot de râs. Cass, afurisito, te iubesc. Nu te mai distruge; eşti cea mai plină de viaţă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Ne-am sărutat din nou. Cass plângea înfundat. Îi simţeam lacrimile. Părul ăla lung şi negru stătea în spatele meu ca un steag al morţii. Ne-am luat în braţe şi am făcut dragoste încet şi trist şi minunat.

Dimineaţa Cass s-a trezit şi a pregătit micul dejun. Părea calmă şi fericită. Cânta. Stăteam în pat şi mă bucuram de fericirea ei. Într-un final a venit la mine şi m-a scuturat:

— Scoală, scârbă! Dă-ţi cu nişte apă rece pe faţă şi pe chestie şi vino să te înfrupţi!

În ziua aia am dus-o cu maşina la plajă. Era zi de lucru şi vara încă nu venise, aşa că locurile erau încântător de pustii. Vagabonzii zdrenţăroşi de pe plajă dormeau pe pajiştile de deasupra nisipului. Alţii stăteau pe băncile de piatră, împărţind o biată sticlă. Pescăruşii se învârteau în aer, indiferenţi, şi totuşi agitaţi. Doamne trecute de 70 şi 80 de ani stăteau pe bănci şi discutau cum să vândă proprietăţile lăsate în urmă, demult, de către soţii lor pe care viteza şi stupiditatea supravieţuirii îi omorâseră cu mult timp în urmă. Una peste alta, era pace în aer şi ne-am plimbat şi ne-am întins pe pajişte şi n-am vorbit mult. Pur şi simplu, ne simţeam bine împreună. Am cumpărat două sendvişuri, nişte chipsuri şi ceva de băut, şi ne-am aşezat pe nisip să mâncăm. Apoi am luat-o pe Cass în braţe şi am dormit împreună în jur de o oră. Într-un fel, era mai bine decât să facem dragoste. Era o curgere împreună fără tensiune. După ce ne-am trezit, ne-am întors acasă la mine şi eu am pregătit cina. După cină, i-am propus lui Cass să locuim împreună. A rămas într-o lungă aşteptare, uitându-se la mine, apoi mi-a răspuns fără grabă:

— Nu.

Am dus-o cu maşina înapoi la bar, i-am cumpărat ceva de băut şi am plecat. A doua zi mi-am găsit o slujbă de ambalator într-o fabrică şi restul săptămânii m-am dus la muncă. Eram prea obosit ca să ies, dar în acea seară de vineri m-am dus la West End Bar. Am stat şi am

aşteptat-o pe Cass. Orele treceau. După ce m-am îmbătat bine, barmanul mi-a zis:

— Îmi pare rău pentru prietena ta.

— Ce e, ce s-a întâplat? am întrebat.

— Îmi pare rău. N-ai ştiut?

— Nu.

— S-a sinucis. Au îngropat-o ieri.

— Au îngropat-o? am întrebat. Mi se părea că avea să intre pe uşă dintr-o clipă în alta. Cum era posibil să fie moartă?

— Surorile ei au îngropat-o.

— S-a sinucis? Poţi să-mi spui şi mie cum?

— Şi-a tăiat gâtul.

— A, înţeleg. Mai dă-mi una.

Am băut până la ora închiderii. Cass, cea mai frumoasă dintre cele 5 surori, cea mai frumoasă din oraş. Am reuşit să conduc până acasă, gândindu-mă întruna că ar fi trebuit să insist să rămână cu mine, în loc să accept acel „nu“. Îmi arătase clar că ţinuse la mine. Pur şi simplu fusesem prea delăsător, prea leneş, prea nepăsător. Îmi meritam moartea şi o meritam pe a ei. Eram un câine. Nu, ce vină aveau câinii? M-am ridicat din pat, am găsit o sticlă de vin şi am tras o duşcă zdravănă. Cass, cea mai frumoasă fată din oraş, murise la 20 de ani.

Afară erau unii care claxonau. Erau foarte gălăgioşi şi insistenţi. Am pus sticla jos şi am zbierat:

— DU-TE DRACULUI, DOBITOC ÎMPUŢIT, TACI ODATĂ!

Noaptea se întindea în faţa mea şi nu puteam face nimic.

MAŞINĂRIA DE FĂCUT SEX

Era o noapte fierbinte în barul lui Tony. Nici nu-ţi trecea prin cap să ţi-o tragi. Doar să bei bere rece. Tony ne-a împins două, mie şi lui Indian Mike, iar Mike a scos banii. L-am lăsat să dea el primul rând. Tony a băgat banii în casă, plictisit, şi s-a uitat înjur — alţi 5 sau şase cu ochii pironiţi în berea lor. Stupizi. Aşa că Tony s-a întors la noi.

— Ce mai e nou, Tony? l-am întrebat.

— Rahat, ce să fie?

— Asta nu-i nou.

— Rahat, a zis Tony.

— Rahat, a spus Indian Mike. Am băut din beri.

— Ce crezi despre lună? l-am întrebat pe Tony.

— Rahat, a zis Tony.

— Îhî, s-a băgat Indian Mike, unu’ care-i un bou pe pământ, tot bou rămâne şi pe lună. Nu-i nicio diferenţă.

— Se spune că nu există viaţă pe Marte, am zis eu.

— Şi ce dacă? a întrebat Tony.

— Ah, rahat, am spus. Încă 2 beri.

Tony ni le-a împins, după care s-a întis după bani. I-a băgat în casă. A revenit.

— Groaznic de cald. Aş vrea să fiu mai mort decât un tampon folosit.

— Unde se duc oamenii când mor, Tony?

— Rahat. Cui îi pasă?

— Nu crezi în Suflet?

— Rahaturi!

— Dar în Che? sau Ioana d'Arc? sau Billy the Kid? în toate astea?

— Rahaturi!

ne-am băut berile, gânditori.

— Uite ce e, am zis, tre' să mă piş.

M-am dus la pişoar şi acolo, ca de obicei, era Petey Bufniţa.

Mi-am scos-o şi am început să mă piş.

— Ai o sculă mică. Pun pariu, mi-a zis.

— Când mă piş sau meditez, da. Dar sunt cum se spune, genul ultraîntins. Când sunt gata să-mi dau drumu', fiecare centimentru pe care îl am acum face şase.

— Asta e bine, dacă nu minţi, pen' că acum văd doi centimetri.

— Îţi arăt numa' capu'.

— Îţi dau un dolar să ţi-o iau sus.

— Nu-i mult.

— Da' tre' să-mi arăţi mai mult. Tre' să-mi arăţi cât e de lungă.

— Du-te dracului, Pete!

— O să vii înapoi când n-o să mai ai bani de bere.

Am ieşit.

— Încă 2 beri, am cerut.

Tony a făcut manevrele lui de rutină, s-a întors.

— E atât de cald, cred că o să o iau razna, a zis.

— Căldura te face să-ţi dai seama de adevăratul tău eu, i-am spus.

— Ia stai! vrei să zici că sunt dus?

— Aproape toţi suntem, numai că nu se vede.

— Bun. Să zicem că prostiile tale sunt adevărate, câţi oameni sănătoşi la cap sunt pe pământ? e vreunul?

— Câţiva.

— Câţi?

— Dintre toate miliardele?

— Îhî

— Păi, aş zice 5 sau 6.

— 5 sau 6? s-a mirat Indian Mike. Să mi-o sugi!

— Uite ce-i, a spus Tony. De ce zici că sunt dus? trebuie să o lămurim.

— Păi, din moment ce suntem cu toţii nebuni, există numai câţiva care să ne controleze, mult prea puţini, aşa că ne lasă să ne facem veacul aşa, nebuni. Asta e tot ce pot face pe moment. O vreme am crezut că ar putea să găsească un loc în spaţiu unde să trăiască în timp ce ne-ar distruge. Dar acum ştiu că şi nebunii controlează spaţiul.

— De unde ştii?

— Fiindcă au înfipt un steag american pe Lună.

— Şi dacă, să zicem că ruşii ar înfige un steag rusesc pe Lună?

— Aceeaşi chestie, am răspuns.

— Atunci eşti imparţial? a întrebat Tony.

— Sunt imparţial vizavi de toate gradele de nebunie.

niciunul nu mai zise nimic. Continuam să bem. A început şi Tony să-şi pună whisky cu apă. Îşi permitea. Doar el era patronul.

— Doamne, da' cald mai el a făcut Tony.

— Ca un rahat, a zis Indian Mike.

pe urmă Tony a început să vorbească.

— E o nebunie, zise el, ştii, ceva foarte nebunesc are loc chiar acum!

— Sigur, am spus.

— Nu, nu, nu. Vreau să zic chiar AICI în localul meu!

— Da?

— Da. E o nebunie, uneori mă apucă groaza.

— Povesteşte-mi, Tony, am zis, întotdeauna dornic să aflu rahaturile altuia.

Tony s-a tras foarte aproape de mine.

— Cunosc un tip care are o maşinărie de făcut sex. Nu rahaturi din reviste porno, aşa cum vezi în reclame. Sticle de apă fierbinte cu găurici grase înlocuibile, toate tâmpeniile alea. Tipul ăsta chiar a inventat-o. Un savant german, am pus mâna pe el, adică ăştia din guvern. Le-au luat-o înainte ruşilor. Să nu mai zici nimănui.

— Sigur, Tony, sigur.

— Von Brashlitz. Ăştia din guvern, au încercat să-l facă să fie interesat de SPAŢIU, n-a mers. Un tip genial, dar el are MAŞINĂRIA asta DE FĂCUT SEX în minte, şi se mai crede şi un fel de artist, îşi zice câteodată Michelangelo. L-au scos la pensie cu 500 de dolari pe lună, chipurile să-l ţină întreg la minte şi să nu ajungă în vreun ospiciu. L-au urmărit o vreme, dup-aia s-au plictisit sau au uitat de el, dar îi trimiteau mai departe cecurile, şi din când în când venea câte un agent să vorbească cu el zece sau douăzeci de minute pe lună, scria un raport că e tot nebun, după care pleca. Aşa că tipul s-a tot fofilat din oraş în oraş, trăgând după el camionul ăsta mare şi roşu. Până la urmă a venit într-o seară aici şi a început să bea. Şi îmi zice că e doar un bătrân obosit şi are nevoie de un loc liniştit unde să-şi facă cercetările. I-am tot zis să se care. Aici vin o grămadă de plecaţi cu sorcova, ştii?

— Îhî, am zis.

— Măi omule, s-a îmbătat tot mai tare, şi până la urmă mi-a povestit toată faza. Proiectase o femeie mecanică ce putea să-i ofere unui bărbat un futai mai bun decât orice femeie din toate secolele! fără tampoane, fără rahaturi, fără certuri!

— Toată viaţa, am zis, am căutat o femeie ca asta.

Tony a râs.

— Orice bărbat o caută, am crezut că era nebun, bineînţeles, până când, într-o noapte după închidere, m-am dus acasă la el şi a scos MAŞINARIA DE FĂCUT SEX din camionul lui roşu.

— Şi?

— A fost ca şi cum ai merge în rai înainte să mori.

— Lasă-mă să ghicesc restul, l-am rugat pe Tooy.

— Ghiceşte.

— Von Brashlitz şi MAŞINĂRIA lui DE FĂCUT SEX sunt sus la tine chiar acum.

— Ha, ha, făcu Tony.

— Cât?

— Douăj' de parai bucata.

— 20 de parai ca să fuţi o maşină?

— L-a depăşit pe ăla care ne-a Creat, oricine-ar fi el. O să vezi.

— Peter Bufniţa vrea să mi-o sugă pentru un dolar.

— Peter Bufniţa e ok, da' n-are aşa o invenţie care să bată zeii.

i-am împins pe cei 20 ai mei.

— Bine, am zis.

— Bun, a spus Indian Mike, uite şi 20 de la mine.

— Eu iau numai 50 la sută, pricepi? restul merge la Von Brashlitz. 500 de parai pensie nu e mult cu inflaţia asta şi cu toate taxele şi Von B. Bea şnaps ca un nebun.

— Hai s-o facem, am zis. Ai 40 de parai. Unde e MAŞINĂRIA asta DE FĂCUT SEX VEŞNICĂ?

Tony a ridicat tejgheaua şi zise:

— Veniţi pe-aici. Mergeţi pe scară în spate. Doar urcaţi acolo, bateţi la uşă şi spuneţi: „Tony ne-a trimis".

— Orice uşă?

— Uşa nr. 69.

— O, sigur, am zis, şi altceva?

— Sigur că şi altceva, spuse Tony. Nu vă uitaţi boaşele.

am găsit scara, am urcat.

— Tony ar face orice ca să râdă de noi, am spus.

am mers pe coridor. Uite-o: uşa #69.

am bătut la uşă:

— Tony ne-a trimis.

— O, vă rog, intraţi, domnilor!

şi iată-l pe babalâcul ăsta în călduri, ţinând un pahar cu şnaps în

mână. Ochelari cu lentile duble, exact ca în filmele vechi. Se părea că are o vizitatoare, o chestie tânără, aproape prea tânără, fragilă şi puternică în acelaşi timp.

s-a aşezat picior peste picior, lucind toată: genunchi în nailon, coapse în nailon, şi numai părticica aia acolo unde se sfârşeau ciorapii lungi şi începea peticul de piele. Era toată numai cur şi ţâţe, picioare în nailon, ochii albaştri puri care râdeau.

— Domnilor — fiica mea, Tanya.

— Poftim?

— Ah, da, ştiu, sunt atât de. Bătrân. Dar aşa cum există mitul despre negrul cu sula veşnic uriaşă, există şi mitul despre nemţii bătrâni şi libidinoşi care se regulează întruna. Credeţi ce vreţi. Oricum, ea e fiica mea, Tanya.

— Bună, băieţi, a chicotit ea.

apoi ne-am uitat cu toţii spre uşa pe care scria: AICI SE AFLĂ MAŞINĂRIA DE FĂCUT SEX.

moşu' a dat şnapsu' pe gât.

— Deci. Băieţi, aţi venit pentru cel mai tare FUTAI din viaţa voastră, nu?

— Tată! a zis Tanya, trebuie mereu să fii aşa de necioplit?

Tanya şi-a încrucişat iar picioarele, mai sus de data asta, şi aproape că mi-am dat drumul.

apoi profesorul a dat pe gât încă un pahar, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşa pe care scria AICI SE AFLĂ MAŞINĂRIA DE FĂCUT SEX. S-a întors spre noi şi ne-a zâmbit, apoi, foarte încet, a deschis uşa. A intrat în carneră şi a apărut împingând chestia aia care arăta ca un pat de spital pe roţi.

era GOALĂ, o bucată de metal.

proful a împins-o chiar în faţa noastră, apoi a început să fredoneze o melodie de rahat, probabil una nemţească.

o bucată de metal cu o gaură în mijloc, profesorul avea o canistră cu ulei în mână. A potrivit-o în gaură şi a început să toarne la greu din ea. Între timp fredona melodia aia cretină.

a tot turnat din ulei, apoi s-a uitat înapoi peste umăr şi a zis:

— Mişto, nu? după care s-a întors la treaba lui.

Indian Mike s-a uitat la mine, încercând să râdă, şi a spus:

— La dracu'. Iar ne-a tras-o!

— Da, am zis, cred că nu m-am mai regulat de 5 ani, da' să fiu al naibii dacă mi-o bag în grămada aia de fier!

Von Brashlitz a râs. S-a îndreptat spre dulapul cu băuturi, a mai găsit un litru de şnaps, şi-a umplut paharul ochi şi s-a aşezat cu faţa spre noi.

— În timp ce noi, în Germania, am început să ne dăm seama că războiul era pierdut şi că laţul se strânge — până la ultima bătălie din

Berlin — am ştiut că războiul căpătase un nou sens — adevăratul război era cine va reuşi să pună mâna pe cât mai mulţi savanţi germani, dacă America sau Rusia câştigau — ei aveau să ajungă primii pe Lună, primii pe Marte. Oriunde primii, ei bine, nu ştiu exact cum s-a întâmplat. Numeric sau în funcţie de capacitatea intelectuală. Ştiu doar că americanii m-au luat primii, m-au bătut, m-au urcat într-o maşină, mi-au dat ceva de băut, mi-au pus pistolul la tâmplă, mi-au făcut promisiuni, au vorbit ca nişte nebuni. Am semnat tot.

— Bine, am zis, ajunge cu istoria, da' eu tot n-o să mi-o bag în bucata aia de tablă sau ce naiba o fi! Hitler sigur a fost nebun dacă a avut grijă de tine. Aş vrea ca ruşii să fi pus laba pe tine primii! vreau cei 20 de parai înapoi!

Von Brashlitz a râs:

— He, he, he, he. E doar o glumiţă, nein? he, he, he, he!

a împins grămada aia de fier înapoi în dulap, a trântit uşa.

— Oh, he, he, he! a mai sorbit nişte şnaps.

Von B. Şi-a turnat încă un pahar, combatea bine.

— Domnilor, sunt un artist şi un inventator! MAŞINĂRIA mea DE FĂCUT SEX e chiar fiica mea, Tanya.

— Încă o glumiţă, Von? l-am întrebat.

— Nicio glumiţă! Tanya! du-te şi stai în poală la domnu'!

Tanya a râs, s-a ridicat, s-a apropiat de mine şi mi s-a aşezat în poală, MAŞINĂRIE DE FĂCUT SEX? nu-mi venea să cred! pielea ei era piele, sau cel puţin aşa părea, iar limba ei, cum se mişca în gura mea în timp ce ne sărutam, nu era mecanică — fiecare mişcare era diferită, răspunzând mişcărilor mele.

Mă pusesem pe treabă, îi sfaşiam bluza de pe sâni, muncind la chiloţi, nu mai fusesem aşa de excitat de ani de zile, şi iată-ne înlănţuiţi; nu ştiu cum am ajuns să stăm în picioare — am prins-o aşa cum stătea în picioare, trâgând-o de părul lung şi blond, arcuindu-i capul pe spate, apoi mergând mai jos, desfacându-i bucile în timp ce împingeam, şi ea a terminat — am simţit cum zvâcneşte înăuntru şi am acompaniat-o şi eu.

a fost cel mai bun futai pe care îl trăisem vreodată!

Tanya s-a dus la baie, s-a spălat şi a făcut un duş, şi s-a îmbrăcat din nou pentru Indian Mike. Cel puţin aşa cred.

— Cea mai mare invenţie a omului, a zis Von Brashlitz pe un ton foarte serios.

avea perfectă dreptate.

apoi Tanya a ieşit şi s-a aşezat în poala MEA.

— NU! NU! TANYA! E RÂNDUL CELUILALT! TOCMAI L-AI REGULAT PE ĂLA!

ea nu părea să audă. Şi era ciudat, chiar şi pentru o MAŞINĂRIE DE FĂCUT SEX, pentru că, zău, nu fusesem niciodată un amant prea bun.

— Mă iubeşti? m-a întrebat.

— Da.

— Şi eu te iubesc, şi sunt atât de fericită, şi. N-ar trebui să fiu vie. Ştii asta, nu?

— Te iubesc, Tanya. Asta-i tot ce ştiu.

— Dracu' s-o ia! a strigat bătrânul, pe MAŞINARIA asta DE FĂCUT SEX! s-a îndreptat spre cutia asta lucioasă pe care scria TANYA într-o parte. Un mănunchi de sârme mici ieşeau din ea; erau butoane şi ace care vibrau, şi multe culori, becuri care clipeau, chestii care ticăiau. Von B. Era cel mai ţicnit peşte pe care îl văzusem vreodată, s-a jucat o vreme cu butoanele, pe urmă s-a uitat la Tanya:

— 25 DE ANI! La dracu', mi-a luat aproape o viaţă de om să te construiesc! a trebuit chiar să te ascund de HITLER! şi acum. Acum vrei să te transformi într-o târfă ordinară!

— Nu am 25 de ani, zise Tanya, am 24.

— Vezi? vezi? exact ca o târfă ordinară!

s-a întors la butoanele lui.

— Ţi-ai dat cu alt ruj, i-am spus Tanyei.

— Îţi place?

— O, da!

s-a aplecat peste mine şi m-a sărutat.

Von B. Se juca cu butoanele lui. Am simţit că va câştiga.

Von Brashlitz s-a întors spre Indian Mike.

— E vorba doar de o defecţiune minoră, crede-mă. O repar într-o secundă, bine?

— Sper, a zis Indian Mike, am 35 de centimetri care aşteaptă şi am pus douăj' de parai jos.

— Te iubesc, mi-a zis Tanya, n-o să mi-o mai trag niciodată cu niciun bărbat. Dacă nu te pot avea pe tine, n-o să am pe nimeni.

— Te iert, Tanya, pentru tot ce ai făcut.

proful era tot mai ofticat. Tot întorcea de butoane, dar nu se întâmpla nimic.

— TANYA! e timpul să te REGULEZI cu celălalt bărbat! mă simt. Obosit. Trebuie să beau un şnaps. Să dorm. Tanya.

— Ah, a făcut Tanya, babalâc împuţit! tu şi şnapsu' tău, mă pipăi la ţâţe toată noaptea, că nici nu pot să dorm! şi n-ai nici măcar o sulă decentă! eşti dezgustător!

— VAS?

— AM ZIS: „N-AI NICI MĂCAR O SULĂ DECENTĂ!"

— Tanya, o să plăteşti pentru asta! tu eşti creaţia mea, nu eu a ta!

tot întorcea de butoanele lui magice. Ale maşinii, adică. Se înfuriase de-a-binelea, şi vedeai cum furia îi dădea o strălucire plină de viaţă, neobişnuită la el.

— Numai puţin, Mike. Tot ce am de făcut e să repar circuitele!

aşteaptă! E un scurt circuit! îl văd!

după care a sărit în sus. Tipul ăsta pe care îl salvaseră de ruşi.

s-a uitat la Indian Mike.

— Acum merge! maşina merge! distracţie plăcută!

s-a îndreptat spre sticla de şnaps, şi-a mai turnat un păhărel, şi s-a aşezat jos să privească.

Tanya s-a ridicat din poala mea şi s-a îndreptat spre Indian Mike. I-am privit cum s-au îmbrăţişat.

Tanya a tras în jos fermoarul lui Indian Mike, i-a scos chestia, da', frate, avea o ditamai chestia! zisese el ceva de 35 de centimetri, dar părea mai degrabă de 50. Pe urmă Tanya şi-a pus amândouă mâinile în jurul chestiei.

Mike a gemut triumfător.

Tanya i-o trase apoi pe toată afară şi i-o smulse din corp. I-a azvârlit-o deoparte.

am văzut chestia rostogolindu-se pe covor ca un cârnat înnebunit, lăsând urme mici şi triste de sânge. S-a oprit într-un perete. Apoi a rămas acolo ca un ceva cu cap, dar fără picioare şi fără un loc unde să se ducă. Ceea ce era destul de adevărat.

pe urmă, a venit rândul BOAŞELOR să zboare prin aer. Un luping complicat. Au aterizat pur şi simplu în mijlocul covorului şi nu au ştiut ce altceva să facă decât să sângereze. Aşa că au sângerat.

Von Brashlitz, eroul disputei ruso-americane a aruncat o privire cruntă spre ceea ce mai rămăsese din Indian Mike, vechiul meu amic de bere, foarte roşu pe podea, scurgându-se din mijlocul covorului — Von B. A apucat-o pe drumul cel mai drept, în jos pe scări.

camera 69 făcuse totul în afară de lucrul ăla. Pe urmă am întrebat-o:

— Tanya, potera o să vină într-o clipă, vrei să dedicăm numărul camerei iubirii noastre?

— Desigur, iubitule!

am facut-o, tocmai la ţanc, şi copoii cei stupizi au dat buzna înăuntru. Unul dintre ăia pricepuţi l-a declarat pe Indian Mike decedat. Şi cum Von B. Era un fel de produs al guv. SUA, era o grămadă de lume prin jur — diverse organe cretine — pompieri, ziarişti, poliţai, inventatori, CIA, FBI şi diferite alte forme de rahat uman.

Tanya s-a apropiat şi s-a aşezat în poala mea.

— Acum o să mă omoare, te rog, încearcă să nu fi trist. N-am răspuns.

apoi Von Brashlitz a început să ţipe, arătând spre Tanya:

— ASCULTAŢI-MĂ PE MINE, DOMNILOR, NU SIMTE NIMIC! AM SALVAT-O PE NENOROCITĂ DE HITLER! Ascultaţi ce vă spun, nu e nimic altceva decât o MAŞINĂRIE!

doar stăteau cu toţii acolo, nimeni nu îl credea pe Von B. Era pur şi

simplu cea mai frumoasă maşinărie, şi aşa-zisă femeie, pe care o văzuseră vreodată.

— Ah, rahat! idioţilor! orice femeie e o maşinărie de făcut sex, nu v-aţi dat seama? joacă pentru ăla care oferă preţul cel mai mare! DRAGOSTEA? AŞA CEVA NU EXISTĂ! POVEŞTI, CA ŞI CRĂCIUNUL!

tot nu voiau să-l creadă.

— E DOAR o maşină! n-are nicio FRICĂ! PRIVIŢI!

Von Brashlitz a apucat unul din braţele Tanyei.

i l-a smuls cu totul din corp.

iar înăuntru — în gaura unde fusese umărul — puteai să vezi tot — nu era nimic decât sârme şi tuburi — răsucite şi alimentând chestii — plus o substanţă slabă care aducea vag a sânge.

o priveam pe Tanya stând acolo cu firele alea răsucite atârnându-i din umăr, unde îi fusese braţul. S-a uitat la mine:

— Te rog, fă-o pentru mine! te-am rugat să încerci să nu fi prea trist. Am privit cum o atacă, o sfâşie, o violează şi o rup în bucăţi.

nu m-am putut abţine, mi-am lăsat capul pe genunchi şi am plâns.

iar Indian Mike nu şi-a mai văzut niciodată înapoi cei 20 de parai.

au trecut câteva luni. Nu m-am mai dus la barul ăla. A avut loc şi un proces, dar guv. L-a achitat pe Von B. Şi maşinăria lui. M-am mutat în alt oraş. Departe. Şi într-o zi, stând într-o frizerie, am luat o revistă despre sex şi am văzut o reclamă: „Umflă-ţi propria păpuşică! 29.95 de dolari. Cauciuc rezistent, foarte durabil. Cătuşe şi cravaşă incluse. Plus bikini, sutien, chiloţi. 2 peruci, ruj de buze şi un mic flacon cu poţiunea dragostei incluse. Von Brashlitz Co.“.

i-am trimis o comandă, o căsuţă poştală undeva în Mass. Şi el se mutase. Pachetul a sosit în circa 3 săptămâni. Foarte jenant. Nu aveam pompă de bicicletă, şi m-am aprins rău când am scos chestia din pachet. A trebuit să merg la benzinăria din colţ şi să folosesc pompa lor.

arăta tot mai bine pe măsură ce se umfla. Ţâţe mari. Cur mare.

— Hei, ce-ai acolo, frate? m-a întrebat tipul de la benzinărie.

— Uite care-i treaba, frate, iau şi eu puţin aer de la voi. Nu cumpăr o tonă de benzină, da?

— Nu-i nimic, nu-i nimic, poţi să iei aer. Da’ nu’ş ce naiba ai acolo.

— Las-o baltă! i-am zis.

— MAMĂ! uită-te la ŢÂŢELE alea!

— MĂ UIT, fraiere!

l-am lăsat acolo cu limba scoasă, apoi am aruncat-o peste umăr şi m-am cărat acasă, am dus-o în dormitor.

întrebarea cea mare urma să vină.

i-am desfăcut picioarele şi am căutat o deschizătură.

Von B. Nu-şi ieşise complet din mână.

m-am urcat pe ea şi am început să sărut gura aia din cauciuc. Când

şi când mă întindeam după una din ţâţele uriaşe din cauciuc şi o sugeam. Îi pusesem o perucă galbenă şi îmi dădusem pe chestie cu toată poţiunea dragostei. N-am avut nevoie, nu era prea multă. Pesemne că trimisese să ajungă pentru un an.

am sărutat-o pătimaş în spatele urechilor, i-am băgat degetul în fund, am tot împins. Apoi am sărit jos, i-am prins mâinile la spate cu cătuşele, le-am încuiat cu micul lacăt cu cheie şi pe urmă i-am plesnit bine fundul cu cravaşa de piele. Doamne, cred că am înnebunit! mi-am zis.

după care am întors-o şi mi-am băgat-o iar. Am împins întruna. Sincer, era destul de plictisitor. Mi-am imaginat potăi regulând pisici; mi-am imaginat 2 oameni regulându-se în aer în timp ce săreau din Empire State Building. Mi-am imaginat o găurică mare cât o caracatiţă, târându-se spre mine, umedă şi puţind şi tânjind după un orgasm. Mi-am adus aminte de toţi chiloţii, genunchii, picioarele, ţâţele, găuricile pe care le văzusem vreodată. Cauciucul transpira: şi eu transpiram.

— Te iubesc, draga mea! am şoptit într-una din urechile ei de cauciuc.

urăsc să recunosc, dar m-am chinuit să termin în bucata aia scârboasă de cauciuc. Nu semăna cu Tanya nici pe departe.

am luat o lamă de ras şi am făcut-o ferfeniţă. După care am aruncat-o la gunoi lângă cutiile de bere.

oare câţi bărbaţi din America îşi cumpărau chestiile astea stupide? sau poţi să treci pe lângă cincizeci de maşinării de făcut sex în 10 minute de mers pe aproape oricare trotuar principal din America — singura diferenţă fiind aceea că pretindeau că sunt umane.

sărmanul Indian Mike. Cu sula aia moartă de o juma' de metru. Toţi sărmanii Indian Mike. Toţi călătorii în Spaţiu, toate târfele din Vietnam şi din Washington.

biata Tanya. Burta ei fusese burta unei scroafe, venele ei venele unui câine. Rareori se răhăţise sau se pişase, nu făcuse decât să şi-o tragă — inimă, glas şi limbă împrumutate de la alţii — se presupune că la vremea aia nu existau decât 17 organe care se puteau transplanta. Von B. Conducea detaşat.

biata Tanya, care mâncase doar foarte puţin — mai ales brânză ieftină şi stafide. Nu-şi dorea deloc bani sau proprietăţi sau maşini mari şi noi sau case superscumpe. Nu citise niciodată ziarul de seară. Nu-şi dorea deloc televizor color, pălării noi, cizme de ploaie, conversaţii peste gard cu neveste idioate; nu-şi dorise niciun soţ care să fie doctor, broker, senator sau poliţist. Iar tipul de la benzinărie m-a tot întrebat:

— Hei, ce s-a întâmplat cu chestia aia pe care ai adus-o aici într-o zi şi ai umflat-o cu pompa?

dar acum nu mă mai întreabă. Îmi cumpăr benzină de altundeva. Nici măcar nu mă mai tund acolo unde am văzut revista cu reclama la păpuşa gonflabilă a lui Von Brashlitz. Încerc să uit tot. Voi ce-aţi face?

TOŢI MARII SCRIITORI

Mason vorbea cu ea la telefon.

— Bine, bine, uite ce e, eram beat. Nu-mi amintesc CE ţi-am spus! poate că era adevărat sau poate că nu era! nu, NU-mi pare rău, m-am săturat să-mi pară rău. Poftim? nu vrei? atunci du-te dracului!

Henry Manşon a trântit telefonul. Iar ploua. Chiar şi când ploua, erau probleme cu femeile, întotdeauna erau probleme cu.

s-a auzit interfonul. A ridicat receptorul.

— E aici un anume domn Burkett, James Burkett.

— Vrei să-l anunţi că manuscrisul i-a fost retumat? l-am trimis prin poştă ieri. Ne pare atât de rău, însă asta e.

— Dar insistă să vă vadă personal.

— Nu poţi să-l trimiţi la plimbare?

— Nu.

— Bine, atunci trimite-l la mine.

o adunătură de extravertiţi nenorociţi. Erau mai răi decât vânzătorii de haine, decât vânzătorii de perii, erau mai răi decât.

a intrat James Burkett.

— Stai jos, Jimmy.

— Doar prietenii îmi spun Jimmy.

— Luaţi loc, domnule Burkett.

puteai să-ţi dai seama doar uitându-te la Burkett că era nebun. O mare iubire de sine îl învăluia ca o vopsea fosforescentă. N-aveai cum s-o înlături. Nici adevărul nu putea să o facă. Ei nu ştiau ce e adevărul.

— Uite ce-i, a început Burkett, aprinzându-şi o ţigară şi rânjind ca o târfa temperamentală şi dementă, cum de nu ţi-au plăcut chestiile mele? secretara ta zice că mi le-ai trimis înapoi! cum adică mi le-ai trimis înapoi, omule, hî? cum adică le-ai trimis înapoi?

pe urmă domnul Burkett i-a aruncat privirea directă, privirea aia atât de directă drept în faţă, prefăcându-se foarte SENSIBIL. Trebuia să ÎŢI PLACĂ să tragi pe sfoară, să-ţi dai toată silinţa, dar numai domnul Burkett nu-şi dădea seama de asta.

— Pur şi simplu nu erau bune de nimic, Burkett. Asta-i tot.

Burkett a scuturat scrumul de la ţigară. După care a strivit ţigara în scrumieră, strâmbând-o şi apăsând-o cu putere. Apoi şi-a aprins încă una şi, ţinând chibritul pâlpâind în faţa lui, a zis:

— Uite ce-i, omule, nu mă lua pe mine cu RAHATURI de-astea!

— Proza era groaznică, Jimmy.

— Am zis că numai PRIETENII îmi spun Jimmy!

— Era o proză sub orice critică, domnule Burkett, desigur, doar în opinia noastră.

— Ascultă, măi, ŞTIU jocul ăsta al vostru! LINGEŢI ÎN FUND pe cine trebuie şi v-aţi făcut! da' trebuie să LINGEŢI! pe când eu nu LING ÎN FUND, omule! opera mea rezistă singură!

— Sunt convins, domnule Burkett.

— Dacă aş fi evreu sau poponar sau comunist sau negru totul s-ar rezolva, omule, m-aş scoate.

— Deunăzi a venit un scriitor negru care mi-a zis că dacă pielea lui ar fi albă ar fi milionar.

— În fine, dar poponarii?

— Unii poponari scriu foarte bine.

— Cum ar fi Genet, nu?

— Cum ar fi Genet.

— Trebuie să o iau sus, nu? trebuie să scriu cum o iau sus, nu?

— N-am spus asta.

— Uite ce-i, omule, tot ce îmi trebuie e puţină promovare, puţină promovare şi mă car. Oamenii o să mă IUBEASCĂ! tot ce trebuie e să îmi VADĂ marfa!

— Ascultă, domnule Burkett, asta e o afacere. Dacă am fi publicat fiecare scriitor care ne-a cerut s-o facem doar pentru că marfa lui e grozavă, n-am mai fi fost de mult aici. Trebuie să luăm decizii. Dacă ne înşelăm de prea multe ori, suntem terminaţi, asta-i tot. Tipărim chestii bune care se vând şi chestii proaste care se vând. Depindem de piaţă. Nu suntem o organizaţie de caritate şi, sincer, nici nu ne prea pasă să salvăm suflete sau să facem lumea mai bună.

— Dar marfa mea se va vinde, Henry.

— Domnule Mason, vă rog! doar prietenii.

— Ce naiba, ÎŢI BAŢI JOC de mine?

— Ascultă, Burkett, ştii să fuţi oamenii la cap. Eşti foarte bun la asta. De ce nu vinzi mopuri sau asigurări sau ceva de genul ăsta?

— Ce au textele mele?

— Nu poţi să fuţi şi să scrii în acelaşi timp. Numai Hemingway a fost în stare să facă asta. Şi după aceea până şi el a uitat cum se scrie.

— Ascultă, omule, ce-ai cu textele mele? adică, fii EXPLICIT! nu mă lua pe mine cu Hemingway!

— 1955.

— 1955? Ce dracu-i asta?

— Ai fost bun atunci, dar chestia e perimată. Tu încă scrii ca în 1955 iar şi iar.

— Hei, viaţa-i viaţă şi eu scriu încă tot despre VIAŢĂ, omule! nu există altceva! ce naiba vrei să zici?

Henry Mason a scos un oftat lung şi s-a lăsat pe spate. Artiştii erau incredibil de obtuzi, şi înguşti. Dacă aveau succes, îşi dădeau enorm

de multă importanţă, indiferent cât de slabi erau. Dacă n-aveau, tot îşi dădeau importanţă, indiferent cât de slabi erau. Dacă n-aveau succes, atunci era vina altcuiva, şi în niciun caz pentru că n-ar fi avut talent; nu conta cât de jalnici erau, întotdeauna continuau să creadă cu tărie în geniul lor. Îi dădeau mereu exemplu pe Van Gogh sau pe Mozart sau încă două duzini din cei care ajunseseră în mormânt înainte ca micul lor fund să fie lustruit de Glorie. Dar pentru fiecare Mozart existau 50 000 de idioţi încăpăţânaţi care continuau să scuipe texte jalnice. Doar cei buni abandonau jocul — ca Rimbaud sau Rossini.

Burkett şi-a aprins încă o ţigară, ţinând din nou chibritul aprins în mână în timp ce vorbea:

— Uite ce-i, îl publicaţi pe Bukowski, care şi-a ieşit din mână. Ştiţi că şi-a ieşit, haide, omule, recunoaşte-o! nu-i aşa că şi-a ieşit din mână?

— Da, şi?

— Scrie PORCĂRII!

— Dacă porcăriile se vând, atunci le vindem. Ascultă, domnule Burkett, nu suntem singura editură din lume. De ce nu încerci altundeva? nu trebuie să fii de acord cu noi.

Burkett se ridică în picioare.

— La ce dracu' să mă mai zbat? sunteţi toţi la fel! nu ştiţi să folosiţi nişte texte bune! lumea n-are nevoie de texte ADEVĂRATE! nu ştiţi să deosebiţi o fiinţă omenească de o muscă! pentru că sunteţi morţi! MORŢI, auzi? NENOROCIŢILOR, SUNTEŢI MORŢI CU TOŢII! DRACU' SĂ VĂ IA! DRACU SĂ VĂ IA! PE TOŢI!

Burkett şi-a aruncat ţigara aprinsă pe covor, s-a răsucit pe călcâie, s-a îndreptat spre uşă, a TRÂNTIT-O şi dus a fost.

Henry Mason s-a ridicat, a luat ţigara, a pus-o în scrumieră, s-a aşezat la loc, şi-a aprins şi el una. „imposibil să te laşi de fumat cu o slujbă ca asta“, şi-a zis. S-a lăsat pe spate şi a tras adânc în piept, atât de bucuros că Burkett plecase — tipii de genul ăla erau periculoşi — complet nebuni şi violenţi — mai ales ăia care scriau tot timpul despre DRAGOSTE sau SEX sau despre O LUME MAI BUNĂ. Doamne, Doamne, a suflat fumul afară, interfonul sună iar.

ridică receptorul.

— Un anume domn Ainsworth Hockley doreşte să vă vadă.

— Ce mai vrea? i-am trimis banii pentru CHEFLII ŞI ORGII ÎN CAMPUS.

— Zice că are o poveste nouă.

— Bine. Spune-i să o lase la tine.

— Zice că încă nu a scris-o.

— În regulă, spune-i să lase titlul, o să verific.

— Spune că încă nu are un titlu.

— Atunci ce vrea?

— Vrea să vă vadă personal.

— Nu poţi scăpa de el?

— Nu, nu face decât să stea şi să se holbeze la picioarele mele şi să rânjească.

— Atunci, pentru Dumnezeu, trage-ţi rochia aia în jos!

— E prea scurtă.

— Bine, trimite-l înăuntru.

a intrat Ainsworth Hockley.

— Ia loc, i-a spus el.

Hockley s-a aşezat, pe urmă a sărit în picioare, şi-a aprins un trabuc. Hockley avea la el o mulţime de trabucuri, se temea să nu fie homosexual. Adică, nu ştia dacă era sau nu homosexual, aşa că fuma trabucuri pentru că îşi închipuia că e o chestie bărbătească şi dinamică în acelaşi timp, dar tot nu era sigur în ce ape se scălda. I se părea, de asemenea, că îi plac şi femeile. Era un amestec.

— Uite ce-i, a început Hockley, tocmai am luat sus o CHESTIE de-un metru! gigantică!

— Ascultă, Hockley, asta e o afacere. Tocmai am scăpat de un nebun. Ce vrei de la mine?

— Ţi-o vreau PE-A TA, omule! ASTA vreau!

— Aş prefera să n-o vrei.

Încăperea era deja învăluită în ceaţă din cauza fumului de trabuc. Hockley chiar că o luase razna, sărea de de scaun, se învârtea prin carneră, se aşeza, iar sărea din scaun, iar se învârtea prin carneră.

— Cred că am să-nnebunesc, a zis Ainsworth Hockley. Mă gândesc întruna la sule. Ştii că stăteam cu puştiul ăla de 14 ani. Avea una IMENSĂ! Doamne, IMENSĂ! odată şi-a luat-o la frecat chiar în faţa mea, n-am s-o uit niciodată! iar la colegiu, toţi tipii ăia care se plimbau goi prin vestiare, erau atât de mişto, ştii? uau, un tip avea nişte BOAŞE lungi până la GENUNCHI, pe bune! îi ziceam HARRY MINGE DE RUGBY. Când HARRY MINGE DE RUGBY îşi dădea drumul, mamăă, era JALE! ca un furtun de grădină care împrăştie smântână! iar când chestia aia se usca. Ei bine, omule, dimineaţa trebuia să-şi bată cearşafurile cu o bâtă de baseball ca să scuture fulgii întăriţi de pe ele înainte să le trimită la spălătorie.

— Eşti nebun, Ainsworth.

— Ştiu, ştiu, şi tocmai de-asta îţi povestesc! ia un trabuc!

Hockley şi-a vârât un trabuc în gură.

— Nu, nu, mulţumesc.

— Poate ai vrea să MI-O iei sus?

— N-am nici cea mai vagă dorinţă să o fac. Acum, ce vrei de fapt?

— Am o idee pentru o povestire, omule.

— Bine, scrie-o.

— Nu, vreau s-o auzi.

Mason nu i-a răspuns.

— Bine, a spus Hockley, uite despre ce-i vorba.

a început să străbată încăperea în sus şi-n jos, pufăind din trabuc.

— O navă spaţială, pricepi? 2 ţipi, 4 femei şi un computer, călătoresc prin spaţiu, pricepi? trec zile, săptămâni. 2 ţipi, 4 femei, computerul. Femeile se înfierbântă. O vor, pricepi? te-ai prins?

— M-am prins.

— Dar ştii ce se întâmplă?

— Nu.

— Cei doi ţipi îşi dau seama că sunt homosexuali şi încep să se pipăie, le ignoră complet pe femei.

— Mda, e destul de haioasă, scrie-o.

— Aşteaptă. Încă n-am terminat, tipii ăştia doi se pipăie, e dezgustător. Nu. Nu e dezgustător! oricum, femeile se duc spre computer şi deschid uşile, şi înăuntrul acestui computer se găsesc 4 sule şi boaşe IMENSE.

— E o nebunie, scrie-o.

— Aşteaptă. Aşteaptă. Dar înainte să poată să pună mâna pe sule, maşina începe să producă funduri şi guri, maşina aia dată naibii începe o adevărată orgie cu EA ÎNSĂŞI. La dracu, poţi să-ţi închipui aşa ceva?

— Bine. Scrie-o. Cred că o putem folosi.

Ainsworth şi-a mai aprins un trabuc, învârtindu-se prin carneră.

— Dar ce zici de un avans?

— E un tip care ne datorează deja 5 povestiri şi 2 romane. Rămâne tot mai mult în urmă. Dacă merge aşa în continuare, o să ajungă patronul companiei.

— Atunci dă-mi jumătate, ce naiba. Jumătate de penis e mai bine decât nimic.

— Când ne poţi trimite povestirea?

— Într-o săptămână.

Mason a completat un cec de 75 de dolari.

— Mersi, scumpule, a zis Hockley, eşti absolut sigur că nu vrei să ne-o luăm sus unul altuia?

— Sunt sigur.

pe urmă Hockley s-a cărat. Mason a ieşit şi s-a dus la secretară. O chema Francine.

Mason s-a uitat la picioarele ei.

— Rochia aia e foarte scurtă, Francine.

a continuat să se uite.

— Aşa se poartă, domnule Mason.

— Spune-mi Henry. Nu cred că am mai văzut vreodată o rochie aşa de scurtă.

— Le fac tot mai scurte.

— Îi scoţi din minţi pe toţi cei care vin aici. Pe urmă intră la mine în birou şi vorbesc numai aiureli.

— Fii serios, Henry.

— Şi pe mine mă scoţi din minţi, Francine.

ea a chicotit.

— Hai să luăm prânzul împreună, a propus el.

— Dar nu m-ai mai invitat niciodată la prânz.

— O, ai pe altcineva?

— Vai, nu. Dar e doar 10.30 dimineaţa.

— Şi cui naiba îi pasă? mi s-a făcut brusc foame, foarte foame.

— Bine. O clipă.

Francine s-a dus la oglindă, s-a aranjat puţin, pe urmă au ieşit şi s-au îndreptat spre lift. Erau singuri. În timp ce liftul cobora, a prins pe Francine şi a sărutat-o. Avea gust de zmeură, cu o tentă uşoară de halenă. I-a pus chiar şi mâna pe fund.

ea s-a prefăcut că-l respinge, împingându-l uşor.

— Henry! nu ştiu ce-ai păţit! a chicotit ea.

— La urma urmei, sunt doar un bărbat.

în holul clădirii era un chioşc unde se vindeau dulciuri, ziare, reviste, ţigări, trabucuri.

— Aşteaptă o clipă, Francine.

Mason a cumpărat 5 trabucuri uriaşe, şi-a aprins unul şi a scos un nor imens de fum. Au ieşit din clădire, căutând un loc unde să mănânce, ploaia se oprise.

— De obicei fumezi înainte de prânz? a întrebat ea.

— Înainte, după şi în timpul.

Henry Mason se simţea de parcă începea să o ia puţin razna, toţi scriitorii ăia. Ce naiba era cu ei?

— Uite un loc!

i-a ţinut uşa deschisă şi Francine a păşit înăuntru, o urmă.

— Francine, pe bune că îmi place rochia aia!

— Chiar? vai, mulţumesc! mai am o duzină la fel.

— Mai ai?

— Hi, hi.

i-a tras scaunul şi s-a uitat la picioarele ei în timp ce ea se aşeza. Mason a luat şi el loc.

— Doamne, ce foame îmi e. Nu mă gândesc decât la scoici, mă întreb oare de

ce.

— Cred că vrei să mi-o tragi.

— POFTIM?

— Am zis — cred că vrei să mi-o tragi.

— Oh.

— O să te las. Cred că eşti un om foarte drăguţ, foarte drăguţ,

sincer.

a apărut chelnerul şi a risipit fumul cu listele de bucate. I-a întins una lui Francine şi una lui Mason. Şi a aşteptat. Şi l-au apucat dracii. Cum se făcea că unii tipi aveau păpuşi frumoase ca asta, iar el trebuia să şi-o facă singur? chelnerul le-a luat comanda, a trecut prin uşile batante, a întins bucătarului comanda.

— Hei, a zis bucătarul, ce naiba ai acolo?

— Cum adică?

— Adică, uite, ţi s-a sculat! acolo, în faţă! nu te apropia de MINE cu chestia aia!

— A, nu-i nimic.

— Nimic? o să omori pe cineva cu aia! du-te şi aruncă-ţi nişte apă rece pe ea! nu e frumos!

chelnerul a intrat la bărbaţi. Unii le au pe toate. Era scriitor. Avea un dulap plin de manuscrise. 4 romane, 40 de povestiri. 500 de poeme. Nimic publicat. O lume împuţită. Nu ştiau să recunoască un talent autentic. Dispreţuiau talentul. Trebuia să ai „relaţii", la asta se reducea tot. O lume de rahat. Să aştepţi după oameni stupizi toată ziua.

chelnerul şi-a scos-o, a pus-o în chiuvetă şi a început să arunce cu apă rece pe ea.

11 MM CA SĂ PLĂTEŞTI CHIRIA

Duke avea o fetiţă de patru ani. Lala îi puseseră numele, era primul lui copil şi fusese mereu precaut să nu aibă copii, se temea să nu-l omoare cumva, dar acum era înnebunit după ea, îl încânta, ştia tot ce gândea Duke, îi lega un fir invizibil, care trecea de la unul la celălalt.

Duke şi Lala erau în supermarket, îndrugând verzi şi uscate, vorbeau despre orice le trecea prin cap. Ea îi spunea tot ce ştia, şi ştia destule, instinctiv, iar Duke, cu toate că nu ştia prea multe, îi spunea ce putea şi el, şi mergea. Se simţeau bine împreună.

— Ce-i aia? întrebă ea.

— O nucă de cocos.

— Şi ce are înăuntru?

— Lapte şi o chestie ca o gumă de mestecat.

— Şi de ce sunt înăuntru?

— Pentru că e bine acolo înăuntru. Tot laptele ăla şi guma aia, şi se simt bine acolo în coajă, şi-şi spun: „vai ce bine e aici!"

— Şi de ce se simt bine acolo?

— Pentru ca oricine s-ar simţi bine acolo, eu m-aş simţi.

— Nu te cred. De acolo dinăuntru n-ai putea sa conduci maşina, de dinăuntru n-ai avea cum să mă vezi. Şi n-ai putea sa mânânci nici omletă cu şuncă.

— Omleta cu şuncă nu e un capăt de ţară.

— Dar ce e un capăt de ţară?

— Nu ştiu. Poate miezul soarelui, îngheţat bocnă.

— MIEZUL SOARELUI.? ÎNGHEŢAT BOCNĂ?

— Da.

— Şi cum ar arata miezul soarelui dacă ar fi îngheţat bocnă?

— Păi, se zice că soarele e ca o minge de foc. Şi nu ştiu dacă specialiştii ar fi de acord cu mine. Dar eu cred că ar arata cam aşa.

şi Duke luă un avocado.

— Uau!

— Da, ăsta e un avocado: un soare îngheţat. Mâncăm soarele şi apoi ne simţim încălziţi.

— Şi toată berea aia pe care o bei e tot soare?

— Da.

— Şi în mine e soare?

— Mai mult decât în toţi oamenii pe care-i cunosc.

— Iar eu cred că tu ai un SOARE MARE, mare în tine!

— Mulţumesc, iubito.

se plimbară de colo-colo, până când terminară toate cumpărăturile. Duke nu cumpără nimic.

Lala, în schimb, umplu coşul cu tot ce dorea. Erau şi chestii care nu erau de mâncat: baloane, creioane, un pistol de jucărie, şi un astronaut cu o paraşută care se deschidea dacă era aruncat în sus. Al dracu' astronaut.

Lalei nu-i plăcu casieriţa. Se uită încruntată, serioasă la ea. Săraca femeie: avea nişte obraji supţi şi goi — era ca un personaj dintr-un film de groază, şi nici măcar nu ştia.

— Bună. Drăguţo! spuse casieriţa.

Lala nu-i răspunse. Duke n-o obligă s-o facă. Plătiră şi se îndreptară spre maşină.

— Ăştia ne iau banii, observa Lala.

— Da

— Şi dup-aia trebuie să te duci să lucrezi noaptea, ca să mai faci rost de bani. Nu-mi place când pleci de acasă noaptea. Hai să ne jucăm de-a mama şi copilul. Vreau să fiu eu mama şi tu copilaşul.

— OK, hai ca eu sunt copilaşul, ia, cum ţi se pare. Mama?

— OK, copilaş, poţi să conduci maşina?

— Hai să incerc.

şi apoi erau în maşină, conduceau. Un dobitoc călcă acceleraţia şi încercă să îi buşească în timp ce virau la stânga.

— Copilaş, de ce vor oamenii să intre în noi cu maşina?

— Păi, mami, asta e pentru că sunt nefericiţi şi oamenilor nefericiţi le place să le facă rău şi altora.

— Şi oameni fericiţi nu există?

— Există mulţi oameni care se prefac doar că sunt fericiţi.

— De ce?

— Pentru ca le e ruşine şi frică, şi nu au curajul s-o recunoască.

— Ţie ţi-e frică?

— Eu am curaj sa recunosc doar faţă de tine — mi-e atât de frică, mamă, că simt că am sa mor în orice clipă.

— Copilaş, vrei să-ţi dau biberonul?

— Da, mami, stai sa ajungem acasă.

şi îşi continuară drumul, virând la dreapta pe Normandie. Era mai greu să fie loviţi, dacă virau la dreapta.

— Lucrezi şi-n noaptea asta. Copilaş?

— Da.

— De ce lucrezi noaptea?

— E întuneric. Oamenii n-au cum să mă vadă.

— De ce nu vrei să te vadă?

— Pentru că, dacă m-ar vedea, m-ar prinde şi m-ar baga la zdup.

— Ce-i aia zdup?

— Tot ce vezi e un zdup!

— EU nu sunt zdup!

parcară şi duseră cumpărăturile în casă.

— Mama! spuse Lala, am adus de mâncare! sori îngheţaţi, astronauţi, de toate!

mama (îi spuneau „Mag” ’), mama spuse:

— Bine! şi apoi către Duke: fir-ar sa fie. Aş fi vrut să nu fii nevoit să pleci în seara asta. Iar am starea aia. Mai bine nu pleca, Duke.

— Ai tu starea aia? draga mea, eu o am în fiecare zi. Face parte din slujbă. Trebuie să plec. Suntem faliţi. Copila a aruncat tot ce a apucat în coşul ăla, de la conserve la caviar.

— Doamne fereşte, omule, păi nu poţi s-o controlezi?

— Vreau să fie fericită.

— N-o să fie fericita dacă intri la pârnaie.

— Ştii ceva, Mag? în profesia mea, trebuie să accepţi să stai la mititica o anumita perioadă. Nu cine ştie cât. Asta e tot. Eu am stat doar puţin. Am avut mai multa baftă decât majoritatea.

— Şi ce-ar fi dacă ţi-ai găsi o slujba decentă?

— Dragă, asta e mult mai bine decât să tragi la strung. Iar slujbe decente nu există. Aşa sau altminteri, tot mori. Iar eu am deja drumul meu — sunt un fel de dentist care scoate dinţii cariaţi ai societăţii. E singurul lucru la care mă pricep şi eu. E prea târziu pentru mine. Şi ştii bine cum se poartă ăştia cu foştii puşcăriaşi. Ştii ce ne fac, ţi-am mai zis. Ţi-am mai.

— Ştiu foarte bine ce mi-ai spus, dar.

— Dar, da, dar şi iarăşi dar, spuse Duke, fir-ar al dracului, lasă-mă să termin!

— Poftim, termină.

— Lipitorile astea jegoase, industriaşii ăştia care stau în Beverly Hills şi Malibu. Tipii ăştia sunt specializaţi în „reabilitarea" puşcăriaşilor, sunt experţi în foşti puşcăriaşi. Te fac să crezi că eliberarea condiţionata, porcăria aia, e cine ştie ce. Aiurea. E muncă de sclav. Şi consiliul pentru eliberare condiţionată ştie asta, şi ei ştiu asta, aşa cum o ştim şi noi. Economiseşti bani pentru stat, faci bani pentru alţii, un căcat. Totul e un mare căcat. Totul. Te pun sa munceşti de trei ori cât un om normal, iar ei fură pe toată lumea, dar conform legii, vând marfă de doi bani la preţ de zece sau douăzeci de ori mai mare, dar e totul conform legii, legii lor nenorocite..

— La naiba, am auzit asta de o sută de ori.

— Şi la naiba dacă n-o s-o mai auzi ÎNC-O DATA! crezi ca nu văd şi nu simt nimic? crezi că ar trebui să-mi ţin gura? chiar şi faţă de propria nevastă? Nu eşti tu nevasta-mea? nu ne futem? nu trăim împreună?

— Tu eşti cel care a dat-o-n bară, şi acum te plângi.

— Dă-te-n mă-ta! a fost o greşeală, o eroare tehnică! eram doar un puşti, nu înţelegeam regulile lor căcăcioase.

— Şi acum încerci să-ţi justifici prostia!

— Auzi, asta chiar că e bună! asta CHIAR MI-A PLĂCUT! soţioara mea. O pizdă proastă. Eşti o pizdă proastă întinsă pe scările casei albe, larg deschisă şi secată mental.

— E şi copilul de faţă, Duke.

— Bun. Lasă-mă să termin, proasto! REABILITARE, asta e cuvântul. Dracu' să-i ia de lipitori din Beverly Hills! cât sunt ei de decenţi şi de UMANI. Cu nevestele lor care asculta Mahler în sala de concert şi fac donaţii în scopuri caritabile, scutite de impozite. Şi care sunt votate cele mai remarcabile zece femei ale anului de către L.A. Times. Şi SOŢII lor ştii ce fac? te injură ca pe ultimul om în uzinele lor nenorocite. Îţi taie din salariu, iar diferenţa şi-o bagă în buzunar, fără nicio explicaţie. Totul e aşa un mare căcat, nu-şi dă seama nimeni? nu-şi DĂ SEAMA chiar nimeni?

— Eu.

— Tu să TACI! Mahler, Beethoven, STRAVINSKI, ce să spun! te pun să lucrezi peste program pentru nimic, te calcă în picioare şi, dacă ai scos o VORBĂ măcar, gata, deja sunt călare pe telefon cu ofiţerul care te supraveghează. „Scuze, Jensen, dar trebuie sa-ţi spun ca omul tău a furat 25 de dolari din casă. Şi tocmai începuse să ne placă."

— Şi tu ce fel de dreptate vrei? Doamne, Duke, nu ştiu ce să mai fac! aberezi, aberezi tot timpul, te faci pulbere şi vii şi-mi spui că Dillinger a fost cel mai tare om care a trăit vreodată. Te legeni în scaunul ăla şi zbieri Dillinger în sus şi Dillinger în jos. Şi eu sunt vie, să ştii, şi eu simt. Ascultă-mă şi pe mine.

— Dă-l dracului pe Dillinger! e mort. Ce dreptate vrei? nu exista aşa ceva în America, există o singură dreptate. Întreabă-i pe cei din familia Kennedy, întreaba-i pe morţi, întreabă pe oricine!

Duke se ridică din balansoar, se duse la dulap şi smulse de sub cutia cu ornamentele pentru bradul de Crăciun un pistol de calibru 11.

— Ăsta, vezi, ăsta e singura dreptate în America. Asta e singura chestie pe care o înţelege toată lumea.

şi flutură pistolul în faţa lor.

Lala se chinuia cu astronautul. Paraşuta nu se deschidea cum trebuie. Era clar: un fals. Încă un fals. Ca şi pescăruşul mort. Ca şi pixul. Ca şi Isus, strigând după Tăticul Lui, când toate legăturile erau întrerupte.

— Ascultă, spuse Mag, ia pistolul ăla blestemat de aici. O să-mi caut eu ceva de lucru, lasa-mă să-mi găsesc ceva de lucru.

— TU, sa-ţi găseşti de lucru! m-am săturat să tot aud placa asta. Singurul lucru de care eşti bună e să te fuţi, aşa, în doru' lelii, sau să stai tolănită şi să-ţi citeşti revistele, şi să te îndopi cu ciocolată.

— Of, Doamne, nu e în doru' lelii, Duke, TE IUBESC, te iubesc din toată inima.

Duke era obosit.

— Bine, dacă zici tu. Atunci pune măcar cumpăraturile alea-n frigider. Şi fă-mi ceva de mâncare înainte să plec.

Duke băgă pistolul în dulap. Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară.

— Duke, îl întrebă Lala, vrei să-ţi zic Duke sau Tati?

— Mi-e indiferent, puiule, cum vrei tu.

— De ce are păr nuca de cocos?

— Of, Doamne, habar n-am, eu de ce am păr pe coaie?

Mag ieşi din bucătărie cu o cutie de mazăre.

— Nu-ţi permit sa vorbeşti cu copilul meu în halul ăsta.

— Copilul tău? vezi guriţa aia rotundă? e exact ca a mea. Vezi ochii ăia? pupilele-alea? exact ca ale mele. Copilul tău, auzi. Doar fiindcă a ieşit din gaura ta şi a supt la ţâţele tale. Nu e copilul nimănui. E propriul ei copil.

— Insist, spuse Mag, să nu vorbeşti aşa de faţa cu copilul!

— Insişti. Insişti.

— Da. Insist! ţinea conserva de mazăre în aer, în palma stângă, balansând-o. Chiar insist.

— Dacă nu iei conserva aia de mazăre din faţa mea, jur pe. Cine mama mă-sii vrei tu ca ŢI-O VÂR ÎN FUND DE NU TE VEZI!

Mag se retrase în bucătărie, cu mazăre cu tot. Şi rămase acolo.

Duke se duse la şifonier să-şi ia haina şi pistolul. Îşi luă la revedere de la fetiţă. Era mai fermecătoare decât un bronz de decembrie şi 6 cai albi galopând peste un deal înverzit. Chiar în felul acesta se gândi; începea să-şi dea seama. Dar uşa o închise cu grijă.

Mag ieşi din bucătărie.

— Duke a plecat, spuse puştoaica.

— Da, ştiu.

— Mi-e cam somn, mami, citeşte-mi din cartea aia.

se aşezară amândouă pe canapea.

— Se mai întoarce Duke, mami?

— Dobitocul ăla, da, se întoarce.

— Ce-i aia „dobitoc”?

— Duke e un dobitoc. Şi îl iubesc.

— Iubeşti un dobitoc?

— Păi, se pare ca da, râse Mag. Se pare că da. Vino-ncoa’, iubito, hai la mama. O luă pe copilă în braţe. Vai, ce caldă eşti, ca o şuncă prăjită sau ca o gogoaşă caldă!

— NU sunt şuncă şi nici GOGOAŞĂ! şuncă şi gogoaşă eşti TU!

— E lună plină în seara asta. Prea multă lumină, prea multă. Mi-e frică, mi-e foarte frică. Dumnezeule, îl iubesc pe omul asta, o Doamne.

Mag se aplecă peste o cutie de carton şi alese o carte pentru copii.

— Mami. De ce are păr nuca de cocos?

— De ce are păr?

— Da.

— Auzi, lasă-mă să văd ce-i cu cafeaua aia. Parca aud că dă în foc. Stai puţin să închid aragazul.

— Bine.

Mag se duse în bucătărie şi Lala o aşteptă pe canapea. În timp ce Duke stătea în faţa unui magazin de băuturi alcoolice, la intersecţia dintre Hollywood şi Normandie, şi se gândea:” ce dracu’ ce dracu’ ce dracu’".

nu era bine. Nu era bine deloc. Poate că un căcănar stătea în spatele lui cu luneta, pândindu-l printr-o gaură. Aşa l-au dat gata pe Louie. L-au împuşcat ca pe o marionetă din aia din parcurile de distracţii. Crimă legală. Toată lumea asta împuţită se scaldă în căcatul crimelor legale.

locul nu i se părea în regulă. În seara aia ar fi mers mai degrabă un băruleţ. Sau o cârciumă mai dubioasa. Ceva simplu. Cât sa iasă banii de chirie pe-o lună.

„încep să îmi pierd curajul, se gândea Duke. Mai am puţin şi mă apuc să ascult Şostakovici.”

se urcă în Ford-ul negru, fabricaţie "61.

şi o luă spre nord. 3 staţii. 4 staţii. 6 staţii. 12 staţii, într-o lume îngheţată. În timp ce Mag stătea cu copila în braţe şi citea dintr-o carte, VIAŢA ÎN PĂDURE…

— Nevăstuica şi verii săi, nurca, samurul şi jderul, sunt animale mlădioase, rapide, rapace. Aceste animale sunt carnivore şi se afla intr-o competiţie continuă, înverşunată, pentru.

şi minunăţia de copilă adormi în lumina lunii pline.

LA PÂRNAIE CU INAMICUL PUBLIC NR. 1

eram în 1942 şi ascultam Brahms, în Philadelphia. Aveam un pick-up mic. Era a doua parte din Brahms. Pe atunci locuiam singur. Beam o sticla de vin de Porto şi turnam un trabuc ieftin. Stăteam într-o cameră mica, dar curată, şi, cum se spune în cărţi — cineva bătu la uşă. Credeam că veniseră să-mi înmâneze Premiul Nobel. Sau Pulitzer. Când colo, 2 ţărănoi mari şi proşti.

— Bukowski?

— Da.

mi-au arătat o legitimaţie: FBI.

— Vino cu noi. Mai bine ţi-ai pune haina, o sa dureze ceva timp.

habar n-aveam ce făcusem, şi nici nu m-am obosit să întreb, mă gândeam că, oricum, totul era pierdut. Unul din ei l-a închis pe Brahms. Am coborât în stradă. Toţi vecinii atârnau la geamuri, de parca ştiau deja.

apoi eterna voce feminină: ia uitaţi-l pe nenorocitul ăla! l-au prins! chiar că nu le înţeleg pe femeile astea.

încercam să-mi aduc aminte dacă am făcut totuşi ceva grav, dar tot ce îmi venea în minte era că, poate, am omorât pe cineva în timp ce eram beat. Numai ca nu înţelegeam ce caută aici FBI-ul.

— Ţine-ţi mâinile pe genunchi şi nu mişca!

2 tipi stăteau pe scaunul din faţă şi 2 în spate, aşa că m-am gândit ca sigur am omorât pe cineva, şi încă pe cineva important.

pe drum am uitat şi am dat sa-mi scarpin nasul.

— IA VEZI CE FACI CU MÂNA AIA!

când am ajuns, unul dintre agenţi mi-a arătat nişte fotografii atârnând pe cei 4 pereţi ai biroului.

— Vezi pozele alea? m-a întrebat sumbru.

m-am uitat la poze, erau foarte frumos înrămate, dar niciuna nu-mi spunea nimic.

— Da, le văd, i-am spus.

— Sunt membri ai FBI căzuţi la datorie.

nu ştiam ce ar fi vrut să spun, aşa că n-am spus nimic.

m-au dus într-o altă cameră. Un tip stătea la un birou.

— UNDE E UNCHIUL TĂU JOHN? a ţipat el la mine.

— Ce? am întrebat.

— UNDE E UNCHIUL TĂU JOHN?

nu ştiam ce vrea. Pentru un moment, am crezut că vrea să spună că port vreo armă secretă, cu care ucid oamenii când sunt beat. Eram nervos şi nu pricepeam nimic.

— Vreau să spun — JOHN BUKOWSKI!

— A, păi e mort.

— La naiba, nu mă MIR că nu îl găsim!

m-au condus într-o celula vopsită portocaliu cu galben. Era într-o sâmbată dupa-amiaza. Prin geamul celulei vedeam oamenii mergând pe stradă. Ce noroc pe capul lor! peste drum era un mic magazin de discuri. Dintr-un megafon se auzea muzică, totul părea atât de liber şi de uşor! stăteam şi mă întrebam ce făcusem. Mi-a venit să plâng, dar n-am putut să storc nicio lacrimă. Mă cuprinsese un fel de greaţă tristă, un fel de tristeţe greţoasă, ca atunci când simţi că mai rău de-atât nu poate să-ţi fie. Cred că ştiţi senzaţia, cred că toţi o ştim, din când în când. Dar am impresia că eu am cunoscut-o foarte des, prea des.

închisoarea Moyamensing îmi amintea de o fortăreaţă veche. 2 porţi mari de lemn se deschideau ca să intri. Mă mir că n-am traversat şi un şanţ cu apă.

m-au pus în celulă cu un grăsan cu moacă de contabil.

— Courtney Taylor, inamicul public nr. 1, zise.

— De ce te-au băgat aici? mă întrebă.

(între timp aflasem, întrebasem pe drum.)

— Pentru că am fugit de recrutare.

— Sunt 2 chestii pe care nu le suportăm aici: fuga de recrutare şi cazurile de exhibiţionism.

— Onoare de hoţi, ă? păstrează ţara puternică, să ai ce jefui.

—Oricum, nu ne plac ăia care fug de armată.

— Sunt nevinovat. M-am mutat şi am uitat să las o adresă de corespondenţă la biroul de recrutare. Am anunţat însă oficiul poştal. Am primit o scrisoare din St. Louis când eram aici, să mă prezint la examenul pentru recrutare. Le-am zis ca n-am cum să ajung la St. Louis, să mă examineze aici. Mi-au făcut un

portret-robot şi m-au târât încoace. Dar nu înţeleg: de ce le-aş fi dat adresa, dacă aş fi vrut să fug de recrutare?

— Toţi sunteţi nevinovaţi, abureală.

m-am întins pe pat.

trecu un paznic.

— RIDICĂ-ŢI HOITUL DE ACOLO! urlă.

mi-am ridicat hoitul care fugise de recrutare.

— Vrei să te sinucizi cumva? mă întrebă Taylor.

— Da.

— Nu trebuie decât să tragi ţeava aia care ţine becul. Umpli găleata aia cu apă, bagi piciorul acolo, scoţi becul din dulie şi bagi degetul în ea. Şi ai scăpat.

m-am uitat lung la bec.

— Mulţam, Taylor, mi-ai fost de mare ajutor.

când s-a dat stingerea, eu m-am culcat şi au început ele. Ploşniţele.

— Ce dracu' mai e şi asta? am ţipat.
— Ploşniţe, zise Taylor. Avem ploşniţe.
— Punem pariu că am mai multe ploşniţe decât tine, i-am zis.
— Pariu.
— 10 cenţi?
— 10 cenţi.

am început să le vânez şi să le omor pe ale mele. Le puneam pe măsuţa de lemn.

într-un final, am zis că ajunge. Ne-am dus ploşniţele la uşa celulei, unde era mai multă lumină, şi le-am numărat. Eu aveam 13. El, 18. I-am dat banii. Am aflat abia mai încolo că el îşi rupea ploşniţele în două şi le întindea. Fusese mare escroc la viaţa lui. Un adevărat profesionist, ticălosu'.

m-am pus tare pe jucat zaruri pe terenul de sport. Câştigam în fiecare zi şi începusem să mă îmbogăţesc. Bogat ca la pârnaie. Îmi ieşeau vreo 15-20 de dolari pe zi. Barbutul era împotriva regulamentului şi ăştia ne urmăreau cu mitralierele din turnuri şi zbierau la noi ÎMPRĂŞTIEREA! dar noi tot reuşeam sa facem câte-un joc. Un exhibiţionist strecurase zarurile înăuntru. Un caz de exhibiţionism care nu prea-mi plăcea. De fapt, nu-mi plăcea niciunul. Cu toţii aveau barbia mică, ochii umezi, fundurile înguste şi un comportament libidinos. Bărbaţi doar în proporţie de 10%. Nu era vina lor, presupun, dar tot nu-mi plăcea să mă uit la ei. Unul dintre ăştia tot venea la mine după fiecare partidă. „eşti tare, te descurci, dă, mă, şi mie." îi strecuram câteva monezi în mânuţa aia gingaşă şi se căra, libidinosul dracului, visând să-şi arate pula unor fetiţe de 3 ani. Mă abţineam cu greu să nu-i dau la gioale, pentru ca te băgau la carceră dacă te luai la bătaie cu cineva, şi gaura aia infectă era deprimantă, dar pâinea şi apa erau şi mai şi. Îi mai vedeam pe câte unii ieşind de acolo şi trecea câte-o lună până să-şi revină. Dar eram cu toţii nişte nenorociţi. Şi eu eram un nenorocit. O jigodie. Eram prea pornit pe el. Când nu mă uitam la el. Eram în stare să raţionalizez.

mă umplusem de bani. După ce se dădea stingerea, bucătarul cobora la noi cu farfurii cu mâncare, mâncare bună şi pe săturate, îngheţată, tort, plăcinte, cafea adevarată. Taylor ma învăţase ca nu cumva să-i dau mai mult de 15 cenţi, cel mult 15. Bucătarul ne mulţumea în şoaptă şi mă întreba dacă să vină sau nu şi noaptea următoare.

— Mai încape vorbă, îi răspundeam, era mâncarea pe care o mânca directorul şi directorul mânca, evident, bine. Toţi deţinuţii mureau de foame, iar eu şi Taylor umblam ca 2 femei însărcinate în luna a 9-a.

— E bun bucatarul ăsta, zise Taylor. A omorât 2 oameni. L-a omorât pe unul şi, imediat după ce a ieşit, a mai omorât încă unul. Acuma aici o să-nţepenească, doar dacă nu evadează. Într-o seară, l-a prins pe un

marinar şi l-a futut în cur. L-a rupt. N-a mai fost ăla în stare să meargă o săptămână.

— Îmi place de bucătar, i-am zis, mi se pare un tip cumsecade.

— Da, e un tip cumsecade, consimţi Taylor.

ne tot plângeam paznicului de ploşniţe, iar el ţipa la noi;

— UNDE MAMA DRACULUI VA TREZIŢI? LA HOTEL? VOI LE-AŢI ADUS AICI!

chestie pe care, bineînţeles, o luam drept insultă.

paznicii erau afurisiţi paznicii erau proşti paznicii erau speriaţi, mi-era milă de ei.

până la urmă, ne-au pus pe mine şi pe Taylor în celule diferite, iar pe a noastră au afumat-o.

m-am întâlnit cu Taylor pe terenul de sport.

— Am dat peste un puştan, zise Taylor, un puştiulică necopt, e prost, habar n-are de nimic. E ca dracu'.

eu fusesem pus cu un moş care nu vorbea engleza şi stătea toată ziua pe oală, şi spunea întruna: „TARA BUBBA[1] PAPA, TARA BUBBA CACA!“ asta tot repeta. Aflase ce-i aia viaţă: să mănânci şi să te căci. Cred că vorbea despre vreun personaj mitologic din ţara lui natală, a, poate despre Tarus Bulbai? habar n-am. Moşul îmi sfâşie cearşaful prima oară când am ieşit pe terenul de sport şi făcu din el o sfoară pentru uscat rufe; îşi atârnase şosetele şi şortul pe chestia aia şi, când am intrat, mi-a picurat totul pe mine. Nu ieşea niciodată din celulă, nici măcar să facă duş. Nu comisese nicio infracţiune, ziceau ei, voise numai să stea acolo, şi îl lăsaseră. Un act de caritate? mă enervam pe el pentru că nu-mi plăcea pătura de lână, mă înţepa. Am pielea foarte sensibila.

— Bătrân nenorocit, urlam la el, am omoriât deja pe unul, şi, dacă nu te ridici de pe oala aia, tu o să fii al doilea!

dar el stătea doar pe veceu şi râdea la mine, şi spunea: „TARA BUBBA PAPA, BUBBA CACA!“

am lăsat-o baltă. Dar, oricum, nu trebuia să frec podeaua niciodată, în încăperea aia nenorocită tot timpul spălau pe jos. Aveam cea mai curată celulă din America. Din lume. Şi îi plăcea cina aia în plus. Cum să nu-i placă.

FBI-ul a decis că nu puteam fi acuzat de eschivare deliberată de la recrutare, aşa că m-au dus la centrul de încorporare, ca pe mulţi alţii, am trecut examenul

fizic şi apoi a trebuit să mă duc la psihiatru.

— Crezi în război? m-a întrebat.

— Nu.

— Eşti dispus să mergi să lupţi?

— Da.

(îmi venise mie ideea asta tâmpită să mă ridic din tranşee şi sa merg

în bătaia gloanţelor până mă omoară.)

doctorul tăcu, dar continuă să scrie pe o bucată de hârtie. Apoi îşi ridică privirea.

— Apropo, miercurea viitoare avem o petrecere cu doctori, artişti şi scriitori. Aş vrea să te invit, vrei să vii?

— Nu.

— OK, zise, nu trebuie să mergi.

— Să merg unde?

— Pe front.

m-am uitat doar la el.

— Credeai că n-o să te înţelegem, nu-i aşa?

— Nu.

— Uite, dă fiţuica asta tipului de-alături.

era cale lungă. Hârtiuţa era împăturită şi ataşată cu o agrafă de buletinul meu. Am ridicat un colţ şi m-am uitat pe furiş: „. Ascunde o sensibilitate extremă în spatele unei măşti impasibile.“ e de râsul lumii, m-am gândit, auzi, eu, sensibil!!!

şi asta a fost cu Moyamensing. Aşa am câştigat eu războiul.

[1] Deformare a numelui Taras Bulba, personaj celebru al scriitorului rus N.V. Gogol

Table of Contents

POEME
Confesiune
Cearşafuri
Scăpat din braţele
Oamenii ca florile
Nici iadul
Desigur
Pentru Marilyn M.
Singur cu toată lumea
O treabă pentru stetoscop
Dinţi albi perfecţi
O noapte umedă
O idilă literară
Curvei care mi-a furat poemele
În capcană
Fete tăcute curate în rochiţe cadrilate
Deci vrei să fii scriitor
Cruzimea dragostei
Un zâmbet care să ne amintească
Cum să fii un scriitor măreţ
Singur cu toţi
Când mă gândesc la mine mort
Mai întâi apoi
Fereastra cu geamul mat
Căderea
Jocul fututului
Un poem aproape fabricat
PROZĂ
CEA MAI FRUMOASĂ FEMEIE DIN ORAŞ
MAŞINĂRIA DE FĂCUT SEX
TOŢI MARII SCRIITORI
11 MM CA SĂ PLĂTEŞTI CHIRIA
LA PÂRNAIE CU INAMICUL PUBLIC NR. 1
[1]
i